

VLAAMS PARLEMENT

vergadering 4
zittingsjaar 2009

Handelingen

Plenaire Morgenvergadering

van 15 juli 2009

INHOUD

OPENING VAN DE VERGADERING	3
VERONTSCHULDIGINGEN	3
BOODSCHAPPEN	3
POLITIEKE FRACTIES	3
Wijziging in de samenstelling	3
VLAAMS INSTITUUT VOOR VREDE EN GEWELDPREVENTIE	
Wijziging in de samenstelling van de raad van bestuur	3
VOORSTEL VAN DECREET van de heren Kris Van Dijck en Robert Voorhamme, mevrouw Kathleen Helsen en de heren Sven Gatz en Dirk De Cock houdende interpretatie van de artikelen 44, 44bis en 62, §1, 7°, 9° en 10°, van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 – 1163 (2006-2007) – Nrs. 1 tot 8	
Opnieuw aanhangig maken	4
MOTIE VAN ORDE	
Voorstel tot aanvulling van de agenda	4
MOTIE VAN ORDE	
Voorstel tot spoedbehandeling	5
MOTIE VAN ORDE	
Voorstel tot aanvulling van de agenda	5
REGEERAKKOORD	
Beraadslaging	5
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	40

■

OPENING VAN DE VERGADERING

Voorzitter: de heer Jan Peumans

– *De vergadering wordt geopend om 10.01 uur.*

De voorzitter: Dames en heren, de vergadering is geopend.

■

VERONTSCHULDIGINGEN

De voorzitter: Ik deel aan de vergadering mee dat er verontschuldiging zijn ingekomen van de volgende leden:

Gerda Van Steenberge: familieverplichtingen.

■

BOODSCHAPPEN

De voorzitter: Dames en heren, bij brief van 23 juni 2009 deelt de voorzitter van het Parlement wallon mee dat dat parlement zich ter vergadering van die dag heeft geconstitueerd.

Bij brief van 30 juni 2009 deelt de voorzitter van het Parlement de la Communauté française mee dat dat parlement zich ter vergadering van die dag heeft geconstitueerd.

Bij brief van 30 juni 2009 deelt de voorzitter van het Parlement der Deutschsprachigen Gemeinschaft mee dat dat parlement zich ter vergadering van die dag heeft geconstitueerd.

Bij brief van 2 juli 2009 deelt de voorzitter van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie mee dat die raad zich ter vergadering van 25 juni 2009 heeft geconstitueerd.

■

POLITIEKE FRACTIES

Wijziging in de samenstelling

De voorzitter: Dames en heren, bij brief van 14 juli 2009 delen de heer Kris Van Dijck, voorzitter van de N-VA-fractie, en Wilfried Vandaele mee dat de heer Wilfried Vandaele vanaf 13 juli 2009 deel uitmaakt van de N-VA-fractie.

■

VLAAMS INSTITUUT VOOR VREDE EN GEWELDPREVENTIE

Wijziging in de samenstelling van de raad van bestuur

De voorzitter: Dames en heren, bij brief van 2 juni 2009 deelt de heer Tomas Baum, directeur van het Vlaams Instituut voor Vrede en Geweldpreventie, mee dat de raad van bestuur van dat instituut op 20 april 2009 mevrouw Olivia Rutazibwa als nieuw lid heeft gecoöpteerd, ter vervanging van de heer Christophe Scheire, die ontslag had genomen.

■

VOORSTEL VAN DECREET van de heren Kris Van Dijck en Robert Voorhamme, mevrouw Kathleen Helsen en de heren Sven Gatz en Dirk De Cock houdende interpretatie van de artikelen 44, 44bis en 62, §1, 7°, 9° en 10°, van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997

– 1163 (2006-2007) – Nrs. 1 tot 8

Opnieuw aanhangig maken

De voorzitter: Dames en heren, krachtens artikel 1 van het decreet van 21 juni 1972 betreffende de gevolgen van een vernieuwing van de cultuurraad voor de Nederlandse cultuurgemeenschap ten aanzien van de bij de cultuurraad aanhangige ontwerpen en voorstellen van decreet moeten de ontwerpen en voorstellen van decreet die gedurende de vorige zittingsperiode werden ingediend en door de plenaire vergadering niet werden goedgekeurd, ingevolge de vernieuwing van het Vlaams Parlement als niet bestaande worden beschouwd.

Artikel 2 van hetzelfde decreet biedt evenwel de mogelijkheid om vervallen ontwerpen en voorstellen van decreet opnieuw bij het Vlaams Parlement aanhangig te maken.

Op verzoek van de heer Van Dijck, mevrouw Helsen en de heer Gatz, indieners, stelt het Uitgebreid Bureau voor om het voorstel van decreet van de heren Van Dijck en Voorhamme, mevrouw Helsen en de heren Gatz en De Cock houdende interpretatie van de artikelen 44, 44bis en 62, paragraaf 1, ten zevende, ten negende, ten tiende, van het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997, met inbegrip van het advies van de Raad van State, het verslag over de hoorzitting, de amendementen, het verslag namens de commissie en de verslagen van de gemengde overlegcommissies met het Parlement van de Franse Gemeenschap, met het Parlement van de Franse Gemeenschapscommissie en met het Waals Parlement in het kader van de belangenconflicten, opnieuw aanhangig te maken en de behandeling ervan voort te zetten vanaf het punt waarop de procedure ingevolge de vernieuwing van het Vlaams Parlement is gestopt.

De heer Van Eyken heeft het woord.

De heer Christian Van Eyken: Mijnheer de voorzitter, ik meen dat het opnieuw aanhangig maken van een decreet kan met een ontwerp van decreet – een voorstel van de regering – maar niet met een voorstel van decreet.

De voorzitter: Het kan met beide gebeuren. Ik zal aan de minister-president een brief sturen met de vraag of hij eventueel gebruik wil maken van het decreet van 21 juni 1972, voor het geval er ontwerpen van decreet tijdens de vorige legislatuur in behandeling waren, maar niet werden afgehandeld en dan opnieuw geagendeerd kunnen worden in de staat dat ze zich op dat ogenblik bevonden.

Het gaat zowel over voorstellen van decreet als over ontwerpen van decreet.

Is het parlement het ermee eens het voorstel van decreet opnieuw aanhangig te maken?
(*Instemming*)

■

MOTIE VAN ORDE

Voorstel tot aanvulling van de agenda

De voorzitter: Dames en heren, met toepassing van artikel 46 van het Reglement van het Vlaams Parlement heeft de heer Vereeck bij motie van orde het woord gevraagd.

De heer Vereeck heeft het woord.

De heer Lode Vereeck: Mijnheer de voorzitter, in toepassing van artikel 78, punt 4, van het reglement, vraag ik om de met redenen omklede motie die we maandag hebben aangekondigd

en gisteren voor 17 uur hebben ingediend, vandaag voor te leggen aan de plenaire vergadering.

De voorzitter: Mijnheer Vereeck, in de loop van de dag zal ik dat aan de plenaire vergadering voorleggen.

Het incident is gesloten.

■

MOTIE VAN ORDE

Voorstel tot spoedbehandeling

De voorzitter: Dames en heren, met toepassing van artikel 46 van het Reglement van het Vlaams Parlement heeft de heer Decaluwe bij motie van orde het woord gevraagd.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, ik vraag de spoedbehandeling van het voorstel van decreet – stuk 106 – van de heren Crombez en Van Dijck en van mezelf houdende wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende de radio-omroep en televisie. Het betreft hier een hersteldecreet.

De voorzitter: Ik stel voor dat we ons straks over dit voorstel tot spoedbehandeling uitspreken.

Het incident is gesloten.

■

MOTIE VAN ORDE

Voorstel tot aanvulling van de agenda

De voorzitter: Dames en heren, met toepassing van artikel 46 van het Reglement van het Vlaams Parlement heeft de heer Van Hauthem bij motie van orde het woord gevraagd.

De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, we hebben daarnet beslist om het voorstel van decreet over het faciliteitenonderwijs terug op te vissen en het niet-ervallen te verklaren. Dat is ook logisch en goed. Wij vragen in het kader van het assertief beleid dat men wil voeren, dat dit voorstel van decreet deze namiddag op de agenda zou komen en dat daarover deze namiddag zou worden gestemd.

De voorzitter: Ik stel voor dat we ons straks over dit voorstel tot aanvulling van de agenda uitspreken.

Het incident is gesloten.

■

REGEERAKKOORD

Beraadslaging

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de beraadslaging over het regeerakkoord.

We zullen afwisselend oppositie- en meerderheidspartijen aan het woord laten. We beginnen met de grootste oppositiepartij: het Vlaams Belang.

De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, sta mij toe bij het begin van dit debat eerst de nieuwe collega's te feliciteren met hun eedaflegging, de minister-president en zijn regering te feliciteren met hun aanstelling, alsook de voorzitter te feliciteren met zijn benoeming als voorzitter van het Vlaams Parlement.

Ik hoop dat u als republikeinse voorzitter, zoals ik heb vernomen, de nodige inspanningen zult doen, mijnheer de voorzitter, om er zo snel mogelijk voor te zorgen dat in de toekomst – ik weet dat het helaas een federale bevoegdheid is – de eedaflegging van zowel de Vlaamse volksvertegenwoordigers als de regering er een zal zijn waarbij we trouw kunnen zweren aan onze eigen decreten en aan het Vlaamse volk in plaats van aan een koning die de onze niet is en een volk dat evenmin het onze wil zijn.

Mijnheer de voorzitter, collega's, geheel in de lijn van de CD&V-verkiezingslogan 'Sterk in moeilijke tijden' wordt aan dit parlement een regeerakkoord voorgeschoteld met als titel 'Een daadkrachtig Vlaanderen in beslissende tijden'. Alhoewel bescheidenheid een partij die de verkiezingen verloren heeft, moet sieren, is het zeker niet mijn bedoeling om mij te beperken tot een rondgang met het wierookvat. U mag van het Vlaams Belang net zoals in het verleden een constructieve maar kritische oppositie verwachten. U hoeft daar niet mee te lachen, mijnheer Van Dijck. Wij zijn waakhond, nooit schoothond, en als het moet pitbull. Wij zijn niet van plan om een cordon sanitaire rond deze regering of deze meerderheid te trekken. Onze leidraad is simpel en duidelijk: wat goed is voor Vlaanderen en de Vlamingen, kan onze goedkeuring wegdragen. Wanneer dat niet het geval is, dan niet.

Mijnheer de minister-president, in hoeverre Peeters II een slagkrachtige en daadkrachtige regering wordt, valt nog maar af te wachten. Er zijn veel nieuwkomers op de regeringsbanken, ook van buiten het parlement, wat voor mij geen probleem is. Sommigen hebben weinig of geen regeringservaring. Er zijn ook weinig financiële middelen, een grote versnippering van bevoegdheden over verschillende ministers, dikwijls van verschillende partijen, wat niet altijd even gemakkelijk is om te besturen. Er is op zijn meest één minister, Pascal Smet, met een zeer hoog Bert Anciaux-gehalte.

Als u het mij vraagt, heeft dit regeerakkoord veel te weinig ambitie om voor Vlaanderen echt het verschil te maken. Mijnheer de minister-president, het ontbreekt u inderdaad aan middelen, zeker financiële, aan geloofwaardigheid, daadkracht en visie. Veel te dikwijls lijkt uw regeerakkoord, wanneer ik het lees, op een sciencefictionroman. 2020 is een magische datum in dit regeerakkoord. Ik heb het nageteld: in totaal komt 2020 35 keer voor in allerlei hoofdstukken in dit regeerakkoord. In 2020 eten we met zijn allen in Vlaanderen pap met gouden lepeltjes, als ik uw regeerakkoord mag geloven. In 2020 belooft de Vlaamse Regering 43.000 extra sociale huurwoningen te realiseren. In 2020 zullen 800.000 woningen geïsoleerd zijn. In 2020 is 70 percent van de beroepsbevolking aan het werk. In 2020 wordt het fijn stof met 25 percent gereduceerd. In 2020, in 2020 ...

U vergeet dat er in 2014 en ook nog eens vijf jaar daarna, in 2019, nog verkiezingen zijn. Het lijkt wel alsof Kris Peeters en duizendjarig rijk heeft gesticht. *(Gelach. Applaus bij het Vlaams Belang)*

Mevrouw Gennez, u bent geen minister, maar ik wil u, als partijvoorzitter van sp.a, toch feliciteren. U bent erin geslaagd om van een verkiezingsnederlaag via een regeringsdeelname uiteindelijk een overwinning te maken. Uit het verkiezingsresultaat blijkt nochtans dat links in Vlaanderen – Groen!, sp.a, en ik ben welwillend en tel daar zelfs de stemmen van PVDA en LSP bij – niet eens een kwart van de stemgerechtigde Vlamingen weet te bekoren. Toch aarzelde de N-VA niet om CD&V ervan te helpen overtuigen sp.a aan boord van deze regering te hijsen. Meer nog, het lijkt wel alsof N-VA en sp.a zich aan elkaar hebben vastgeklonken.

Nochtans, mijnheer De Wever, was het water tussen N-VA en sp.a voor de verkiezingen – want zo gaat dat dan – toch wel heel erg diep. Inderdaad, mijnheer De Wever, ik geef een citaat van het ondertussen gedefenestreerde boegbeeld Frank Vandenbroucke. Nauwelijks een paar dagen voor de verkiezingen – vier dagen, dacht ik – zei die op de voorpagina van De Standaard het volgende: “Hun programma is een recept voor een impasse die nog veel dieper zal toeslaan dan de afgelopen twee jaar, en dan uitgerekend op een moment dat we volop in economische crisis zitten. De Wever wil het land splitsen, ten koste van jaren van non-beleid, uitgerekend op een moment dat we worstelen met een zware economische crisis. N-VA leidt tot de totale impasse.” Vandenbroucke ging nog verder. In De Zevende Dag zei hij: “Ik vind dat Bart De Wever de Vlaamse beweging een enorm slechte dienst aan het bewijzen is. Want wat is nu het beeld dat die De Wever ophangt? Eigenlijk het beeld van een ongelooflijk bekrompen soort Vlaamsgezindheid. Die man is bezig het imago van Vlaanderen totaal kapot te maken.”

Maar zoals zo vaak zijn de politieke vijanden van gisteren de politieke vrienden van vandaag en de politieke bondgenoten van morgen. Er is echter geen sprake van eenrichtingsverkeer tussen N-VA en sp.a. Ook de N-VA was in het verleden niet zo enthousiast over die sp.a. De heer De Wever heeft het in een van zijn vele columns, dan nog in De Morgen, het huisblad van sp.a, over het afgunstsocialisme van sp.a. Hij stelt in ‘Rood is troef’ dat “de primaire gevoelens van afgunst door die partij worden gecultiveerd ten opzichte van hardwerkende veelverdieners”. Dat is een van de columns uit uw boek die ik heb gelezen, mijnheer De Wever. Ik lees die allemaal. U stelt daarin: “De nieuwe sp.a’er is hoogopgeleid, verdient een aardige boterham, gaat naar trendy feestjes, waar een kom couscous naast de champagne op het buffet staat. De sociaal zwakkere in de samenleving is er nog wel onderwerp van gesprek, maar liefst zelf niet aanwezig. Gauche caviar is de norm, bourgeois bohémien de vorm.”

Hoewel Vlaanderen op 7 juni enthousiast centrumrechts heeft gestemd, krijgen de Vlamingen, met dank aan de N-VA, een centrumlinkse regering, met onder meer een Vlaamse minister bevoegd voor onder meer Brusselse aangelegenheden, Pascal Smet, die het volgende te vertellen heeft over Brussel – de N-VA-parlementsleden zullen er met enthousiasme en interesse naar luisteren. Op RTL zei hij, op 14 januari 2007, dat “de uitbreiding van Brussel onvermijdelijk is”. De minister voor Brussel heeft “geen problemen met het feit dat de faciliteitengemeenten bij Brussel worden gevoegd”. Mijnheer Van Eyken, luister goed.

In een krant zegt dezelfde minister, die vandaag verantwoordelijk is voor Brusselse aangelegenheden: “Bruxelles est une ville francophone. Il y a d’ailleurs trop de mandataires néerlandophones dans cette ville”. En zo kan ik nog wel wat andere citaten geven van Pascal Smet, die vandaag inderdaad minister moet zijn in deze Vlaamse Regering die een zogenaamd assertief Vlaams beleid gaat voeren, die hij over Brussel ten beste gaf. Pascal Smet zegt onder andere over de Vaste Commissie voor Taaltoezicht dat het een “oubollig instrument” is, “totaal nutteloos” zegt hij, en dat de taalwetgeving ter zake “muggenzifterij” is. Dit is de minister, dames en heren van de meerderheid, die u hebt benoemd om de Brusselse aangelegenheden uiteindelijk waar te nemen en die de belangen van de Vlamingen in Brussel zal moeten verdedigen. We zijn wat dat betreft goed bezig, mijnheer de minister-president.

Maar ik keer terug naar de verhouding tussen de N-VA en sp.a. Het mystiek huwelijk tussen sp.a en N-VA, want dat is het dan toch, voor mij althans, zal – en ik ga geen nogal voorspelbare woordspeling maken over nationalisme en socialisme – in de toekomst vooral zorgen voor een incoherent en een onsamenhangend beleid zonder duidelijke visie. (*Opmerkingen van mevrouw Caroline Gennez*)

Mijnheer de minister-president, dat uitgerekend CD&V als zogenaamde overwinnaar uit deze verkiezingen kwam – en het is allemaal een kwestie van perceptie, want in de praktijk was deze verkiezing voor de christendemocratie de verkiezing met de laagste uitslag sinds de Tweede Wereldoorlog – frustriert me enigszins. Geen staatshervorming, geen vijf minuten politieke moed, geen splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde, geen weggewerkte wachtlijsten

in de zorg, een minister-president, niet u maar uw voorganger, die samen met zijn twee belangrijkste ministers vaandelvlucht pleegt, enzovoort, enzovoort. Veel was niet genoeg, maar zoals steeds heeft de kiezer gelijk. Laten we daarom het verleden achter ons laten en een kritische evaluatie maken van uw regeerakkoord.

Laat me beginnen met te zeggen waarmee we het eens zijn. We zijn het eens met uw uitgangspunt dat Peeters II een investeringsregering moet zijn die hiervoor geld moet kunnen lenen op de kapitaalmarkt. De Vlaamse Regering moet geld kunnen lenen om te investeren in economie en welzijn. En waarom zouden de Vlaamse gezinnen niet kunnen intekenen op een obligatie waardoor de volkslening meteen ook een feit kan worden?

We steunen het meerjareninvesteringsplan met onder andere aandacht voor groeibedrijven, een tweede ARKimedees-Fonds, versterking en uitbreiding van het XL-Fonds van de GIMV, het systeem van de win-winlening, de tijdelijke uitbreiding van de huidige waarborglening door PMV.

We gaan akkoord met de doelstelling om het verkrijgen van vergunningen sneller af te ronden, met het verbeteren van onze logistieke positie in West-Europa, met het nieuwe systeem voor de begrenzing van de kosten in de residentiële ouderenzorg en met het verminderen van de planlast voor de lokale besturen.

En ook met de doelstelling – ik kom hier straks nog op terug – om voor de periode 2012-2014 weliswaar een begrotingsevenwicht maar geen overschotten te realiseren, kunnen we ons akkoord verklaren, alhoewel – en ik geef een klein schot voor de boeg – we uiteindelijk toch pas over enkele maanden zullen weten in hoeverre u zult weerstaan aan de druk van de federale regering ter zake.

Mijnheer de minister-president, alhoewel het een gemiste kans is om naar Nederlands model de verpolitiseerde kabinetten de facto volledig af te schaffen en de Vlaamse Regering te beperken tot zeven ministers, zijn we gematigd tevreden over het voornemen om de kabinetten af te slanken tot 288 medewerkers en om de regering te beperken tot negen ministers: beter één vogel in de hand dan tien in de lucht.

Maar, mijnheer de minister-president, uw Vlaams regeerakkoord is – hoe kon het ook anders, we wisten het al, want tijdens de campagne hebt u dat herhaaldelijk gezegd – gebouwd op de fundamenten van enerzijds Vlaanderen in Actie (ViA) en anderzijds het Pact 2020.

En terwijl men in dit regeerakkoord vele pagina's volschrijft over de noodzakelijke omslag van onze economie naar een kenniseconomie en de noodzaak van innovatie, neemt het aantal werklozen vandaag in Vlaanderen nog steeds toe – in juni nu al tot 195.309, om precies te zijn. Dat is een stijging met 23,5 percent, of ruim 37.000 werklozen meer ten aanzien van juni vorig jaar. In juni 2009 gingen in Vlaanderen alleen al 433 bedrijven over de kop. Dat is 11 percent meer dan vorig jaar. Voor het eerste semester van 2009 werden 2504 faillissementen geteld. Dat is 27 percent meer dan in dezelfde periode vorig jaar.

De Vlaamse bedrijfsleiders verwachten in het najaar, ondanks alle berichtgeving over groeiend ondernemersvertrouwen, een nieuwe golf van ontslagen. Voka-voorzitter Luc De Bruyckere heeft duidelijk gesteld dat de economische toestand ook vandaag nog steeds verslechtert, en dat veel bedrijven het water aan de lippen staat. En toch leidt die stijgende werkloosheid niet tot een invulling van vacatures in diverse knelpuntberoepen zoals verzorgenden, verpleegkundigen, horecapersoneel, opvoeders enzovoort.

Wat ons opvalt, is dat vooral technische functies niet ingevuld raken, omdat er onvoldoende instroom is vanuit het onderwijs. Opleiding en bijscholing door de VDAB van werklozen om hen naar een knelpuntberoep te leiden, volstaan blijkbaar niet. Het activeringsbeleid van de Vlaamse Regering schiet hier tekort. Ik lees daar in het regeerakkoord wel wat aanzetten toe, maar daar zal mijns inziens heel snel werk van moeten worden gemaakt.

Mijnheer de minister-president, die duizenden nieuwe werklozen in Vlaanderen hebben momenteel geen boodschap aan soms veel te vage toekomstplannen, waarbij de objectieven ergens ver weg worden gesteld, over anderhalf decennium, in dat magische jaar 2020. Het ViA-plan en de doelstellingen van het Pact 2020 zullen overigens nooit volledig kunnen worden gerealiseerd zonder dat Vlaanderen over de noodzakelijke sociaaleconomische hefboomen beschikt. Ik heb het dan over een tewerkstellings- en arbeidsmarktbeleid, echte fiscale autonomie, en eigen Vlaamse sociale zekerheid die naam waardig.

Het jongste jaarrapport van de OESO, dat vorige week verscheen, is erg kritisch over de Belgische staatsstructuur en de werking van ons fiscale systeem. De deelstaten moeten dringend meer fiscale verantwoordelijkheid krijgen. Het OESO-rapport zegt dat Vlaanderen niet beschikt over de noodzakelijke bevoegdheden om de ondernemingen echt zuurstof te geven en een volwaardig sociaaleconomisch beleid te ontwikkelen.

De vijf doorbraken waarvan sprake is in het regeerakkoord, Pact 2020 en ViA vormen de hoekstenen van dit regeerakkoord, maar aan de meest essentiële, fundamentele en prioritaire doorbraak, namelijk de staatshervorming, wordt in dit regeerakkoord nauwelijks aandacht besteed. Het luik ‘staatshervorming’ wordt letterlijk herleid tot een bijlage, een voetnoot, bijna een detail van dit regeerakkoord. De staatshervorming wordt nu doorgeschoven naar de praatbarak bij uitstek, de diepvriezer voor alles wat communautaire aangelegenheden betreft: het fameuze federale Overlegcomité, waar de staatshervorming overigens een staatsbegravenis zal krijgen.

Nochtans was het, opnieuw, de heer De Wever die voor de verkiezingen opriep om het federale begrotingsbeleid, en dus eigenlijk de federale regering, ‘onder curatele te plaatsen’ en om niet meer deel te nemen aan om het even welk praatcafé. Ik citeer uit een interview met u van enkele dagen voor de verkiezingen, mijnheer De Wever: “De N-VA wil een assertief Vlaams beleid voeren. We leggen ons niet neer bij het Franstalige ‘non’ van de voorbije twee jaar. We laten niet meer met onze voeten spelen. Wij stappen dan ook niet in een praatcafé dat Kris Peeters en Frank Vandenbroucke opnieuw willen openen. Zolang de Franstaligen geen vragende partij zijn, leidt dat tot niets. Aan een praatcafé doen we niet meer mee. Gisteren niet, vandaag niet, nooit.”

De voorzitter: De heer De Wever heeft het woord.

De heer Bart De Wever: Het zal u misschien verbazen, maar het is uiteindelijk op onze vraag dat het hoofdstuk over de staatshervorming beknopt is gehouden. Dat doet niks af aan de ambities van de vorige ploeg. We hebben echter wel iets geleerd over wat er de vorige keer met die ambities is gebeurd. Ik neem aan dat u legalist bent, geen burgeroorlog wilt ontketenen en beseft dat we een akkoord moeten bereiken. De spelregels bepalen nu eenmaal dat op het moment dat een van de partijen “neen” of “non” zegt – en er zijn er die dat zeer goed kunnen – er niks in beweging komt. Waarom zouden wij dan, als niveau dat niet bevoegd is, ons ten volle engageren om onderhandelingen te beginnen?

We hanteren dus een nieuwe strategie. Die wordt ook door mensen van uw eigen partij met enthousiasme verwelkomd. Opiniestukken van bepaalde academici over dit onderwerp krijgen van hen applaus. De geest van die strategie zit in het regeerakkoord. We zullen pas onderhandelen als de tijd daarvoor rijp is. In tussentijd gaan we geen overschotten meer realiseren; dat hebt u vast ook gelezen. We doen een geweldige besparingsoefening. We moeten dat doen. En we zijn daar ook toe in staat, want we beschikken over de nodige bestuurskracht. We zijn daar blij om, want dat zal ertoe leiden dat Vlaanderen sterk aan de onderhandelings-tafel zal aanschuiven als de tijd er rijp voor is. We zullen dan immers schuldenvrij zijn en een begroting in evenwicht hebben.

Die nieuwe strategie verklaart dus waarom het regeerakkoord beknopt is. Want het heeft geen zin alle ambities nog eens uit te schrijven, naar onderhandelingen te trekken en dan eindeloos aan tafel te zitten. Ik herinner me dat op Hertoginnedal iemand zei: “Wat moet het hier in de

winter mooi zijn”. Het was toen zomer. Weinigen hadden toen vermoed dat we daar de winter ook nog zouden zien. Ik bedoel dan het meteorologische fenomeen, uiteraard. (*Gelach*)

Ik kan me niet voorstellen dat u vragende partij bent om alles nog eens over te doen. Dat u alle ambities nog eens op een rij wilt zetten en dan met dit niveau, dat helaas niet bevoegd is om een staats hervorming te realiseren, onderhandelingen wilt aanvatten. Het moet me overigens van het hart dat ik op basis van uw inleiding – van uw citatenboek – iets meer had verwacht van uw uiteenzetting. Men kan met goed gekozen citaten een bloemlezing samenstellen die het elke partij onmogelijk maakt een regeerakkoord af te sluiten.

Wij hebben dat wél gedaan. U spreekt van een mystiek huwelijk. U verwijst daarmee naar de overeenkomst tussen Frans Van Cauwelaert en Camille Huysmans, die in 1920 in Antwerpen is afgesloten. Voor mij is dat geen oneer. Toen zijn uit dat mystieke huwelijk enorme realisaties voortgekomen die zowel Vlaams als sociaal waren. Die lijn zit ook vandaag in het regeerakkoord. Op basis van uw kritiek had ik toch verwacht dat u in het regeerakkoord ongehoofde zaken over de impasse die wij zouden veroorzaken, zou hebben teruggevonden. U zou dat dan de sp.a of mij kunnen verwijten. Ik had verwacht dat u onaanvaardbare intenties inzake Brussel zou aanwijzen. Tot vandaag heb ik ze niet gehoord, maar uw uiteenzetting is nog niet gedaan.

De heer Filip Dewinter: U hebt dat goed begrepen: ik heb nog niet gedaan. U hebt het over legalisme. Ik kan in dat verband alleen maar u citeren. De dag na de verkiezingen zei u in een VRT-debat, waar ook ik aan heb deelgenomen, dat de N-VA de bedoeling heeft om “buiten” de lijntjes te kleuren, en op zijn minst “op” de lijntjes wilt kleuren. Vandaag lees ik in het regeerakkoord dat alles zal gebeuren “binnen” het kader van de Grondwet en de wetten van dit land. Ik noteer dat. Wij zijn alleszins niet van plan om onze woorden ter zake in te slikken. Als wij het ooit voor het zeggen krijgen, dan zullen we zeker en vast buiten de lijntjes kleuren. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De heer Bart De Wever: Ik neem daar akte van. Op het moment dat u ooit een meerderheid vindt, zullen we daarover nog eens spreken. Tot zolang doen we wat we kunnen, op basis van een realpolitieke visie. U deelt die visie niet. Dat is uw goed recht. U volgt een eigen strategie, en volgens mij leidt die tot niets. U moet wel nog eens uitleggen hoe u dat wilt verwezenlijken. Ondertussen doen we wat we kunnen.

Ik denk trouwens dat de N-VA trouw is aan haar aanpak en tot op de lijntjes wilt kleuren. In het regeerakkoord staan intenties inzake de uitwerking van een koepeldecreeet over een nieuw Vlaams sociaal beleid. We willen onze bevoegdheden op het vlak van een Vlaamse sociale bescherming expansief gebruiken. Toen ik het daarover had, had ik dat voor ogen. Ik heb nooit gezegd dat ik het legalisme zou willen overstijgen, want dan weet je wel waar je begint, maar niet waar je eindigt. Dat wijst misschien op het verschil tussen een partij die verantwoordelijkheid wilt opnemen en eentje die dat in feite niet wilt.

De heer Filip Dewinter: Ik noteer dat de grove taal waar CD&V-voorzitter Marianne Thyssen naar heeft verwezen, volledig is verdwenen. Ik vrees dus dat het assertieve Vlaamse beleid waarover u het hebt, in hetzelfde laatste zou kunnen terechtkomen waar ook “de vijf minuten politieke moed” en het woordje “onverwijld” liggen – in de motteballen dus. Ik vrees dat we daar niks meer van zullen horen en dat dit begraven wordt om er het voorzitterschap van het parlement en twee ministerposten aan over te houden. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Mijnheer Dewinter, ik heb twee opmerkingen. Wat de lijntjes betreft, kan het een ellenlange discussie worden. Uit de reactie van Franstalig België over de sociale maatregelen die Vlaanderen neemt, blijkt echter dat zij er van uitgaan dat wij wel degelijk buiten de lijntjes aan het kleuren zijn. Dat is niet mijn mening, maar lijntjes zijn in dezen blijkbaar een perceptie.

U hebt het ook even gehad over het voorzitterschap. Naar aanleiding van dit debat ben ik gaan lezen wat hier vijf jaar geleden zoal is gezegd. Dat zou u ook eens moeten doen wanneer het gaat over de voordracht van de parlementsvoorzitter.

De heer Filip Dewinter: Ik wil het nog even hebben over de strategie die de heer De Wever heeft uiteengezet, een gevaarlijke strategie als u het mij vraagt. U maakt de Vlaming momenteel wijs dat er eigenlijk geen staatshervorming meer nodig is. We doen het immers zelf, is de boodschap. Maximale invulling van de eigen bevoegdheid, heet het. De grote woorden worden dan ook niet geschuwd: Vlaamse kinderbijslag, Vlaamse hospitalisatieverzekering, aanzet tot een eigen Vlaamse sociale zekerheid, Vlaamse energiemaatschappij enzovoort.

In de praktijk heb ik de indruk dat het om veel perceptie maar weinig inhoud gaat. Dat mag de pret echter niet drukken. De Franstaligen zijn inderdaad zo vriendelijk of zo dom, mijnheer Van Dijck, dat laat ik in het midden, om het spel mee te spelen en moord en brand te schreeuwen waardoor heel Vlaanderen denkt dat de buit inderdaad binnen is. Die zogenaamde Vlaamse kinderbijslag is uiteindelijk niet veel meer dan een geboortepremie. Wij zijn daar voorstander van: het staat al jaren in ons programma. Verder is er sprake van een extra schooltoelage. Wat de Vlaamse hospitalisatieverzekering betreft, is het heel onduidelijk waartoe die moet leiden. In 2013 zullen we dat uiteindelijk te weten komen. Een Vlaamse energiemaatschappij lijkt me vooral een publicrelationsbureau voor groene energie dat geen enkele invloed zal hebben op de energiemarkt, laat staan op de prijszetting.

De heer Bart De Wever: Alles wat we hebben aan Vlaamse autonomie tot en met het bestaan van dit parlement en deze regering, is op die manier opgebouwd. Nooit vond u dat de moeite waard, in geen dertig jaar. Het was allemaal veel te weinig, te veel gepruts, te laat. Ik zeg u dat alles wat we hebben opgebouwd, er op deze manier is gekomen. Wij willen op die manier stappen vooruit zetten. Ik begrijp echter dat u niet geïnteresseerd bent.

De heer Filip Dewinter: Ik heb geen probleem met deze voorstellen. We zullen ze trouwens steunen wanneer de decreten hier op tafel liggen. Ze maken deel uit van ons eigen verkiezingsprogramma. Alleen zeg ik dat op dit moment die Vlaamse kinderbijslag, hospitalisatieverzekering en Vlaamse energiemaatschappij een alibi vormen om op het vlak van de staatshervorming niets te doen en niets te moeten doen.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer Dewinter u maakt van de Vlaamse energiemaatschappij een soort van publicrelationsstunt. Via PMV en GIMV wordt een bedrijf geclusterd met een kapitaal van 315 miljoen euro waarbij wordt voorzien in een kapitaalsverhoging van 200 miljoen euro. Het gaat dus om een bedrijf met een kapitaal van meer dan 500 miljoen euro, dat de intentie heeft om de andere bedrijven te ondersteunen voor wat de hernieuwbare energie betreft en om dat aandeel versneld te verhogen. Wanneer men het aandeel versneld omhoog krijgt, dan zal dat vroeg of laat een effect hebben op de prijs. Het gaat hier dus om een bijzonder sterke zet. Het zal wel even duren voor de bevolking het effect voelt, maar de Vlaamse energiemaatschappij afdoen als een publicrelationsstunt bewijst dat u dit dossier niet kent.

De heer Filip Dewinter: Het blijft erg onduidelijk of dat Vlaamse energiebedrijf een invloed zal hebben op de markt en op de prijszetting. Dat is de vraag. Op dit moment ziet het er naar uit dat het niet veel meer zal zijn dan een PR-bureau voor groene energie. Ik geef u wat dat betreft echter het voordeel van de twijfel.

Ik kom nog even terug op die fameuze Maddensdoctrine, want daar gaat het toch over, die hier wordt bejubeld. Mag ik er, dames en heren van de N-VA, trouwens op wijzen dat de Maddensdoctrine zich niet beperkt tot het maximaliseren van de eigen bevoegdheden, maar eveneens en vooral inhoudt dat men systematisch, onder andere via het inroepen van belangenconflicten, Waalse decreten en federale wetten die de Vlaamse belangen schaden, blokkeert. En welke garantie hebben we, dames en heren, dat uitgerekend CD&V, de partij van

niet alleen minister-president Peeters, maar ook van Herman Van Rompuy en aanverwanten, op het federale niveau op het moment van de waarheid voldoende ruggengraat zal hebben om te doen wat moet gedaan worden. *(Opmerkingen van de heer Ludwig Caluwé)*

We hebben de afgelopen vijf jaar voldoende ervaring opgedaan, mijnheer Caluwé.

Terwijl CD&V de eeuwige spreidstand, de eeuwige schizofrenie ter zake tentoonspreidt, en op Belgisch niveau het communautaire status quo handhaaft en bepleit, waarbij uw broer, mijnheer Van Rompuy, zelfs scherp uithaalt naar het ‘vechtfederalisme’ dat op het Vlaamse niveau zou kunnen, misschien, ooit gestalte krijgen, wordt diezelfde partij geacht op het Vlaamse niveau een zogenaamd assertief beleid te voeren. Ik wil het eerlijk gezegd nog zien gebeuren. Mijn fractiegenoot, de heer Van Hauthem, heeft zonet voorgesteld om deze middag, hic et nunc, het decreet over het faciliteitenonderwijs goed te keuren. Laten we dat maar doen. Symbolisch zou dat een bijzonder krachtig signaal zijn. En dan kunnen we meteen de daad bij het woord voegen. *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

De heer Bart De Wever: U wilt het nog zien, zegt u. Ik wil er u toch op wijzen dat u het al gezien hebt! Tijdens de vorige legislatuur is er, op instigatie van toenmalig minister Vandenbroucke, al een belangenconflict goedgekeurd tegen het schrappen van het doelgroepenbeleid door de federale regering. Ook op dat moment zaten we in dezelfde constellatie. Dat is gebeurd. Dat is één keer gebeurd. Maar als u elke week een Vlaamse kermis wilt maken van belangenconflicten – en wellicht zult u dat doen –, moet u toch opletten. Wij kunnen er één indienen tegenover een gemeenschap die dat vier keer kan doen.

U zult in het regeerakkoord gelezen hebben dat we sterk zullen waken over het algemeen Vlaams belang en dat we alle wettelijke middelen zullen gebruiken. Dat staat letterlijk in het regeerakkoord. Maar daar moet natuurlijk goed over worden nagedacht. Binnen de regering zal bepaald worden wanneer dat gebeurt. Dat zal gebeuren en dat is al gebeurd. U hebt dat al gezien. U moet dus niet denken dat het nooit kan gebeuren.

De heer Filip Dewinter: Ik zeg alleen maar dat de Maddensdoctrine zich niet alleen beperkt tot het maximaliseren van de eigen Vlaamse bevoegdheden, maar dat ze een tweede en belangrijk onderdeel telt, dat nodig is omdat anders het eerste niet kan worden uitgevoerd of, laat het me zo uitdrukken, niet rendeert. Dat betekent dat men de Waalse decreten en de federale wetten blokkeert wanneer het nodig is, wanneer de Vlaamse belangen in het gedrang zijn. Tot nader order blijf ik kritisch, zeer kritisch ten aanzien van de houding van – vooral – CD&V en – niet het minst – sp.a.

Mijnheer de minister-president, we hadden gehoopt dat deze regering, zeker nu zoveel Vlamingen voor een van die fameuze V-partijen hebben gestemd, een locomotief in de richting van Vlaamse onafhankelijkheid en een breekijzer voor de Belgische constructie zou zijn. Als ik hoor wat ik hoor en zie wat ik zie, vrees ik dat helaas het omgekeerde zal gebeuren. Zelfgenoegzaamheid en vooral lijdzaamheid dreigen strijdbaarheid te vervangen en niets doen – ‘on est demandeur de rien’ – wordt nu omschreven als een geniale strategie, terwijl het vooral een pijnlijke uiting van machteloosheid en een gebrek aan Vlaamse politieke moed is. Mijnheer de minister-president, wat dat betreft, hebt u het momentum gemist. CD&V en de N-VA hadden het been stijf moeten houden en durven kiezen voor een echte vechtregering, voor een confrontatiestrategie. Een ‘laatste kans’-gesprek met de inhoud van de Vlaamse resoluties als aanbod is alles wat we Wallonië nog te bieden hebben! ‘Te nemen of te laten’: dat moet de boodschap zijn. Weigert Wallonië het aanbod, dan is de boedelscheiding inderdaad onvermijdelijk en wacht ons alleen nog de definitieve Belgische echtscheiding.

En helaas heeft deze meerderheid blijkbaar, zelfs met de N-VA aan boord, schrik om te raken aan het taboe van het Belgische voortbestaan. Zolang men het voortbestaan van België zelfs niet ter discussie durft te stellen, lukt het nooit en zullen de Franstaligen en alleen de Franstaligen de spelregels en de agenda blijven bepalen.

Mijnheer de minister-president, uw meerderheid gokt op het feit dat de Franstaligen op termijn zelf om een staats hervorming zullen smeken. De Franstaligen hebben geld nodig en dus moeten ze vroeg of laat aan de onderhandelingstafel verschijnen. Dat is de redenering. Fout. We kennen ondertussen het antwoord van de Franstaligen. Ik citeer Waals begrotingsminister Daerden: “In plaats van een begrotingsevenwicht na te streven, gaan we veel schulden maken.” Hij zei: “beaucoup de dettes”. Voor 2015 komt er in Wallonië geen begrotingsevenwicht. Voilà, u kent het antwoord van de Franstaligen al op de vraag naar meer geld. Ze hebben het geld van Vlaanderen niet nodig. Ze zullen meer schulden maken en daardoor uiteindelijk onrechtstreeks, via de federale schatkist, de Vlamingen voor de rekening laten betalen. Dan is mijn vraag: als dat gebeurt, wat dan? Wat indien de Franstaligen evenmin vragende partij zijn en blijven voor een staats hervorming? Wat gebeurt er dan? Hebt u daar een antwoord op? Wat is uw plan B? Wat is uw strategie als de Franstaligen niet mee willen in de strategie die u hebt uitgetekend?

Mijnheer de minister-president, ik stel vast dat het antwoord daarop oorverdovend stil blijft en dat u geen concreet alternatief hebt om er hier voor te zorgen dat er, indien de Franstaligen “demandeurs de rien” blijven, uiteindelijk wél een staats hervorming zal worden gerealiseerd. Want dan is er maar één alternatief. U weet dat zeer goed. Dat is het alternatief waarbij het voortbestaan van België niet langer als een taboe wordt beschouwd en waarbij u durft naar de Franstaligen te gaan met de mededeling dat ze meestappen in het voorstel dat hier voorligt, of dat we er anders mee ophouden. Zolang u aan dat taboe niet durft te raken, wordt het niets met uw staats hervorming. Ik voorspel u dat – en ik wil er zelfs een fles Vlaamsche Leeuw-bier op verwedden. Of een bak, laat ons niet krenterig zijn.

Mijnheer de minister-president, wij zijn uiteraard bereid om het huidige relanceplan in de vorm van een duurzaam investerings- en werkgelegenheidsplan te ondersteunen. Investeringsprojecten in gebouwen voor scholen, rust- en ziekenhuizen, wegen en haveninfrastructuur, enzovoort, zijn inderdaad essentieel om de economische crisis te bestrijden. De vraag is of men de investeringskredieten in de begroting 2010 op hetzelfde peil zal kunnen houden als in de begrotingen 2008 en 2009. Het ging daar om respectievelijk 3 miljard euro en 2,8 miljard euro. Het valt op dat men in dit Vlaamse regeerakkoord impliciet toegeeft dat de pps-plannen – en alle geplande projecten vertegenwoordigen toch een totale waarde van 4,6 miljard euro – in feite mislukt zijn. Daar zijn we blij om, we hebben het hier voldoende en herhaaldelijk gezegd. Berouw komt spijtig genoeg na de zonde. Wij hebben in de vorige legislatuur meer dan eens gewaarschuwd voor de onvolkomenheden van deze pps-operaties. Mijn collega Penris zal hier straks op terugkomen.

De pps-projecten brengen ons naar de budgettaire toestand. Die is inderdaad verre van rooskleurig. Vorige week raakte bekend dat het gat dat de Vlaamse Regering moet dichtrijden nu al is gegroeid tot meer dan 2,1 miljard euro. U hebt dan ook noodgedwongen de ambitie moeten loslaten om in 2010 een begroting in evenwicht af te leveren. Pas in 2011 zou men via eenmalige maatregelen proberen om een moeizaam begrotingsevenwicht te presenteren, om dan in 2012 een structureel evenwicht te bereiken. Ik lees vandaag dat men jaarlijks 1,7 miljard euro zou moeten besparen. Die begrotingstabellen staan niet in het regeerakkoord. Men bezondigt zich aan het oude euvel om naast het regeerakkoord allerlei aparte akkoordjes af te sluiten, onder andere over de begroting. Ik lees vandaag in een krant dat in die fameuze atomaschriftjes zou staan dat men jaarlijks 1,7 miljard euro zou besparen. Ik neem daar akte van. U zult mij straks in uw repliek van antwoord willen dienen.

Ik vraag me ook af wat er nog allemaal in die Atoma-schriftjes staat. Wat staat er over de Oosterweelverbinding, de Lange Wapperbrug, in uw Atoma-schriftjes? Dat zou ik graag willen weten. Maar dat zult u mij straks allemaal graag willen vertellen.

Wij kunnen ons achter het uitgangspunt scharen dat we pas in 2012 een structureel evenwicht moeten bereiken. Als men Waals Minister van Begroting Michel Daerden spottend publiek hoort verklaren dat Wallonië heel misschien pas in 2015 – het kan ook later zijn – een begro-

ting in evenwicht zal hebben, dan is het waar wat de nieuwe voorzitter van Voka vorige week zei, namelijk dat dit een affront is voor Vlaanderen. Vlaanderen moet en mag geen reddingsboeien meer gooien naar de federale overheid, niet naar Wallonië en ook niet naar Brussel.

Vlaanderen heeft de voorbije tien jaar al 2,6 miljard euro extra inspanningen, boven op het bedrag dat was afgesproken, gerealiseerd om de federale begrotingen overeind te houden. Ik denk dat de voorzitter van Voka het bij het rechte eind had, toen hij zei: “Jaarlijks geven de Vlamingen zes tot zeven miljard aan de Franstaligen. Een jaar niet solidair zijn en we hebben voldoende geld om Vlaanderen in Actie te realiseren. Maar ondanks de economische crisis en de moeilijke Vlaamse budgettaire situatie, blijven we solidair.”

Mijnheer de minister-president, we hebben schrik dat u, onder druk van uw eigen federale eerste minister, zult toegeven. Wat ons aanzet om schrik te krijgen, is het feit dat een tweetal weken geleden, tijdens het gesprek dat u had met premier Van Rompuy over de begrotingsinspanningen van de gewesten en de gemeenschappen, u een kapitale, strategische fout hebt gemaakt. Ik weet dat u nog niet was ingezworen en nog geen minister-president van Peeters II was, maar u hebt de kans laten liggen om het verhaal van de begroting te koppelen aan de staatshervorming, om de budgettaire inspanningen die van Vlaanderen in de toekomst hoe dan ook gevraagd zullen worden, te koppelen aan garanties over de staatshervorming. Dat doet mij al met de ellebogen aanvoelen dat u niet van plan bent om institutionele of budgettaire en andere stiptheidsacties te organiseren, maar dat u, als het er echt op aankomt, opnieuw zult bezwijken voor de federale druk.

Mijnheer de minister-president, in tijden van crisis moet de tering naar de nering worden gezet, dat weten we. U kondigt besparingen aan. Het verwondert ons in dat verband dat niet bespaard wordt op de budgetten van Cultuur, dat u niet echt een vermindering van het aantal Vlaamse ambtenaren nastreeft, dat u niet bespaart door een aantal nutteloze bestuursniveaus, zoals de provincies en – niemand spreekt er nog over, maar ze bestaan nog altijd, met hun eigen administratie – de arrondissementen af te schaffen en die bevoegdheden op een efficiënte manier over te hevelen naar andere niveaus.

Mijnheer de minister-president, de forfaitaire jobkorting was in september vorig jaar nog het paradepaardje van de begroting 2009. De bestaande jobkorting werd toen zelfs uitgebreid en versterkt. Alle partijen van deze coalitie spraken zich toen enthousiast uit over deze belastingvermindering. Nu wil men de jobkorting enkel nog aan de laagste lonen toekennen. Voor alle andere werkenden verdwijnt de Vlaamse jobkorting. Zij zullen dus vanaf dit jaar 250 tot 300 euro meer belastingen moeten betalen. Het komt neer op een structurele belastingverhoging van 585 miljoen euro.

Het is interessant, mijnheer de minister-president, om uw eigen woorden eens te lezen die u twee weken voor de verkiezingen, op 21 mei 2009, neerschreef in een column op de website van CD&V onder de titel ‘De puntjes op de i over de Vlaamse begroting’. Er staat: “Het brood eerst bakken en dan verdelen”. Een typische CD&V-uitspraak als u het mij vraagt.

De heer Ludwig Caluwé: CD&V is een volkspartij.

De heer Filip Dewinter: Wat de jobkorting betreft is het geen volkspartij maar een volksverlakkerspartij.

De voorzitter: Mijnheer Dewinter, u hebt nog 2 minuten en 50 seconden. Er zijn nog zeventien sprekers na u, waaronder drie van uw eigen partij. Ik ken u al vijf jaar en ik weet dat u altijd de spreektijd overschrijdt.

De heer Filip Dewinter: Mijn collega's zullen zich dan een beetje beperken.

Ik wil graag voor de volledigheid de beloftes van de minister-president van drie weken voor de verkiezingen citeren. Hij zegt: “Wij zijn voor het verderzetten van de bestaande jobkorting. Het maakt werken aantrekkelijker. Het is een effectief middel om met Vlaamse bevoegdheden iets te doen aan de werkloosheidsval. Zo zorgen we ervoor dat het loonbriefje

ook na de fiscus aantrekkelijk blijft.” Men had misschien kunnen schrijven: “Zo zorgen we ervoor dat het loonbriefje ook na de verkiezingen aantrekkelijk blijft.”

Hij schrijft verder: “De gewone jobkorting is beslist in het kader van de meerjarenbegroting en blijft behouden.” Inderdaad, mijnheer Caluwé, volksverlakkerspartij. U kunt dit soort van beloftes niet doen op twee weken voor de verkiezingen om ze dan enkele weken na de verkiezingen te breken. Of was die jobkorting alleen maar een cadeau aan de Vlamingen om hen gunstig te stemmen bij de Vlaamse verkiezingen? Ik heb de indruk dat dat klopt.

De heer Ludwig Caluwé: Mijnheer Dewinter, de essentie van de jobkorting blijft bewaard. De mensen die ze echt nodig hebben, 600.000 Vlamingen, behouden ze. Voor degenen die minder zouden verdienen wanneer ze gaan werken in plaats van werkloos te zijn, blijft de jobkorting bewaard. Dat was waar de jobkorting voor bedoeld was en waar ze in eerste instantie voor besteed werd.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer Dewinter, een jobkorting is verdedigbaar wanneer het gaat over het verhogen van de koopkracht van mensen. Wanneer de inflatie erg hoog is in tijden van recessie – en ik denk dat we dat woord nu wel mogen uitspreken – gaat het over het correct inzetten van middelen. Het is aangehaald dat we de jobkorting behouden voor degenen die dat nodig hebben. Als we doelbewust moeten kiezen wat we gaan doen, dan maken we nu de juiste keuzes.

Collega's, vanochtend werd in het nieuws gezegd dat de spaarboekjes in België nog nooit zo vol zijn geweest. Mensen durven geen risico's nemen, dat is begrijpelijk. De bedoeling van de jobkorting is ook de koopkracht te verhogen. Ik weet niet of op dit moment een algemene jobkorting wel de juiste politiek zou zijn.

De voorzitter: De heer Watteeuw heeft het woord.

De heer Filip Watteeuw: Mijnheer de voorzitter, ik wil een nuance aanbrengen. De heer Caluwé en de heer Van Dijck zeggen dat de jobkorting behouden blijft voor de mensen die het echt nodig hebben. Mensen die het echt nodig hebben zoals gepensioneerden en werklozen, krijgen dat niet. Voor hen is er niet in een compensatie voorzien.

De heer Filip Dewinter: Ik kan begrip opbrengen voor het standpunt van de N-VA, die trouwens niet tot de meerderheid behoorde op het moment dat de jobkorting een feit werd. *(Opmerkingen bij de N-VA)*

Excuseer, ik kan dus geen begrip opbrengen voor het standpunt van de N-VA aangezien ze op dat moment tot de regering behoorde. U stapt er zo dikwijls in en uit dat het voor mij onmogelijk wordt om het bij te houden.

Ik kan geen begrip opbrengen voor het gegeven dat de minister-president twee weken voor de verkiezingen nog een groot pleidooi houdt voor het behoud van de jobkorting om het de dag na de verkiezingen terug af te schaffen. Zo gaat men niet met de Vlaamse kiezer om. Ik kan alleen maar besluiten dat de jobkorting een snoepje was, een electorale praline om de Vlamingen opnieuw de indruk te geven dat er een belastingsverlaging aan de orde was terwijl men die de dag na de verkiezingen weer afschaft. Dat is onverantwoord. Dat is kiezersbedrog. Ik heb daar geen andere woorden voor.

De voorzitter: De heer De Wever heeft het woord.

De heer Bart De Wever: Mijnheer Dewinter, u hebt een constructieve oppositie aangekondigd. Dat betekent dat u wellicht ook alternatieve voorstellen klaar hebt. Wij zullen 2,1 miljard euro besparen. Dat is 8 percent van het bruto binnenlands product. Dat is een onwaarschijnlijk grote oefening. Andere entiteiten in dit land zouden die ook moeten maken. Dan zouden we er beter voor staan. Maar hoe zou u dat nu eigenlijk doen? Enerzijds vindt u het een schande dat er in 2011 nog geen evenwicht zal zijn, maar pas in 2012, en dat er eenmalige maatregelen komen. Elke besparing die we doen, vindt u echter ook een schande. Wat is

het nu eigenlijk? In het kader van uw constructieve oppositie zou ik graag horen hoe u die begroting in evenwicht zou krijgen.

De voorzitter: Mijnheer Dewinter, u krijgt 33 seconden om dat even uit te leggen. *(Gelach)*

De heer Filip Dewinter: Mijnheer De Wever, ik heb uitdrukkelijk gezegd akkoord te gaan met het tijdsplan. Dat heb ik hier toch gezegd? U hebt niet goed geluisterd.

Wat de besparingen betreft, zou ik op andere posten besparen. Dat heb ik ook gezegd. U hebt alweer niet goed geluisterd. Ik heb gezegd: waarom geen besparingen op het departement Cultuur? *(Opmerkingen)*

Zijn die er? Dan zullen we dat zien in de begroting, maar ik geloof er niets van. In de periode-Anciaux is het cultuurbudget verdubbeld, op nauwelijks zeven à acht jaar tijd. Daar kan worden bespaard. Waarom geen besparingen op Mobiliteit? Nu kondigt de regering aan overal opnieuw tramlijnen aan te leggen. Dat zal geld kosten. Wie zal dat betalen? Waar staat dat in uw begroting? Ik heb gezegd dat we willen besparen door het aantal Vlaamse ambtenaren te reduceren, en niet alleen door een aanwervingsstop, zoals u voorstelt. Ik stel dat we willen besparen op het overheidsapparaat. Dat zijn net zoveel besparingen waarvoor we een concreet voorstel hebben, en dat is naar mijn normen al meer dan genoeg constructieve oppositie. *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

Mijnheer de voorzitter, ik rond af. Ik heb het niet kunnen hebben over de wachtlijsten, inburgering en dergelijke meer. Diverse van mijn collega's komen daar nog op terug, ook uiteraard naar aanleiding van de beleidsnota's die hier aan het begin van volgend werkjaar zullen worden besproken. Sta me alleen toe te concluderen. Mijnheer de minister-president, met dit regeerakkoord heeft de berg inderdaad een muis gebaard. Met het afschaffen van de jobkorting verhoogt u de belastingdruk en ondergraaft u ook uw eigen geloofwaardigheid. Op een Vlaamse geboortepremie, extra schooltoelage en ander lekkers is het voor ons nog jaren wachten. Ondertussen wordt de staatshervorming verwezen naar de Griekse kalenden, wordt ze in de koelkast, wat zeg ik, in de diepvries gestopt, wellicht voor vele jaren.

Mijnheer de minister-president, dames en heren van de meerderheid, de ambitie van onze fractie, van het Vlaams Belang, voor Vlaanderen reikt heel wat verder dan de bescheiden ambitie van deze Vlaamse Regering. Daarom kan, mag en wil ik u het vertrouwen vandaag niet geven. *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

De voorzitter: De heer Caluwé heeft het woord.

De heer Ludwig Caluwé: Mijnheer de voorzitter, leden van de regering, dames en heren, de Tourstart van deze regering ligt midden in de bergen. Tourmalet, Aubisque, Aspin, Peyresourde en Plat d'Adet liggen onmiddellijk voor de wielen van onze ministers. En van de Pyreneeën gaat het onmiddellijk via de Ventoux naar de Alpen. Telegraphe, Madeleine, Galibier, Croix de Fer en Alpe d'Huez: onze ministers zullen er allemaal eerst over moeten. Pas als ze daarin slagen, komt er de mogelijkheid om zich te tonen met lange ontsnappingen of stevige sprints.

De financieel-economische crisis van 2007-2008 heeft immers tot gevolg dat de economie in 2009 krimpt met ongeveer 4 procent. Niemand in deze zaal heeft dat ooit al meegemaakt. In 2010 zullen we wellicht niet aan een nulgroei geraken. Pas in 2011 keert de economie terug naar groei, maar dan nog zal het niet meteen op het niveau van voor de crisis zijn.

Dat heeft natuurlijk zware gevolgen voor de Vlaamse openbare financiën. De in het verleden opgebouwde reserves zijn al nodig geweest voor de reddingsoperaties van banken en kredietinstellingen. Het was zelfs nodig om daarvoor een aantal nieuwe schulden aan te gaan. De crisis had ook een bijzonder zware impact op de ontvangsten van de Vlaamse Gemeenschap. In vergelijking met vorig jaar verwachten we dit jaar een daling van de ontvangsten met 900 miljoen en het zal duren tot in 2011 vooraleer we zelfs maar het nominale niveau van 2008 opnieuw bereiken.

Daarom is het nodig om de tering naar de nering te zetten. We weten dat het niet eenvoudig zal zijn, maar wij staan volop achter de principes voor het begrotingsbeleid die dit akkoord bevat. In tegenstelling tot alle andere gewesten en gemeenschappen, kiest Vlaanderen er met deze regering resoluut voor om al in 2011 opnieuw een evenwicht te bereiken.

Buiten het terugbrengen van de jobkorting tot zijn essentie zal er daarbij louter bespaard worden op de uitgaven, maar zonder in te teren op de investeringsuitgaven. De economische crisis heeft immers niet alleen budgettaire gevolgen, maar spijtig genoeg ook heel grote maatschappelijke gevolgen. Heel veel jobs sneuvelen en zullen sneuvelen. De werkloosheidsgraad zal in 2010 10,5 percent bedragen. Het zijn de cijfers van het begin van de jaren tachtig, toen mijn generatie, de kinderen van de babyboom, moeizaam zijn weg zocht naar de arbeidsmarkt.

Ook daarom is het goed dat deze regering snel werd gevormd en onmiddellijk, in het verlengde van het relanceplan, kan starten met een werkgelegenheids- en investeringsplan. In het werkgelegenheidsplan is het ten eerste essentieel dat onze bedrijven zo veel mogelijk worden ondersteund zodat ze de crisis op een zo goed mogelijke manier kunnen doormaken.

Ten tweede moeten we erin slagen om zo veel mogelijk mensen aan de slag te houden en hen te wapenen door levenslang leren, door maatregelen die de combinatie van arbeid en gezin ondersteunen, door het invoeren van een POP, door het stimuleren van bijkomende opleidingen en door het erkennen van elders verworven competenties.

Ten derde, als het dan toch misloopt en mensen hun job verliezen, zullen we in alle nodige maatregelen voorzien om hen zo snel mogelijk opnieuw aan de slag te krijgen.

Ten vierde worden ook zij die nieuw op de arbeidsmarkt komen of nog niet aan de slag zijn zo snel mogelijk naar de arbeidsmarkt toegeleid. Immers, en dit is het verschil met het begin van de jaren tachtig, eenmaal de economische conjunctuur opnieuw aantrekt, zullen we opnieuw geconfronteerd worden met de vaststelling dat we iedereen nodig zullen hebben op de arbeidsmarkt en dat elk talent telt.

Samen met dit werkgelegenheidsplan wordt er werk gemaakt van een heel ambitieus investeringsplan. Ik zal niet alles opsommen, maar wel wil ik stellen dat deze plannen ons in staat moeten stellen om zo snel mogelijk de crisis door te komen. Maar dan mag de ambitie van deze regering niet stilvallen – en dat doet ze ook niet.

Belangrijke onderdelen van het werkgelegenheids- en investeringsplan sluiten meteen en naadloos aan bij het verder werk maken van belangrijke onderdelen van Vlaanderen in Actie en het Pact 2020, die ons in staat moeten stellen om in de toekomst op tal van terreinen tot de top 5 van Europa te behoren.

Ik zal niet al deze maatregelen opsommen. Het is een heel uitgebreid, heel ambitieus en heel goed onderbouwd regeerakkoord. Ik ga wel nader in op twee elementen, twee elementen waarvan we verheugd zijn dat ze heel sterk in dit regeerakkoord naar voren komen, ook al omdat ze sterk aansluiten bij onze christendemocratische basisgedachte en bij de grondstroom van Vlaanderen.

Je moet sterken kansen geven en zwakken meetrekken. Vandaag sterken kansen geven betekent: Vlaanderen ombouwen tot een innovatieve samenleving waardoor men zijn talenten ten volle kan ontplooiën en internationaal kan meespelen. Het komt er niet alleen op aan om hard te werken – dat kunnen we als Vlamingen. Het komt er vooral op aan ervoor te zorgen dat we vernieuwen en innovatief worden, en dat we ons op dat vlak sterker presenteren. Tegelijkertijd de zwakken meetrekken betekent: de Vlamingen de sociale bescherming blijven bieden die hun toekomst, en ze uitbreiden waar dat het meeste nodig is.

Dit regeerakkoord ademt op bijna alle bladzijden die drang naar vernieuwing en innovatie. Ik som maar een aantal punten op.

Innovatie in het wegverkeer: het Vlaamse hoofdwegennet zal in deze legislatuur volledig met een dynamisch verkeersinformatie- en signalisatiesysteem worden uitgerust. Innovatie in de binnenvaart, met informaticagestuurde versassingen aan sluizen en de invoeringen van het River Information System, zodat steeds geweten is waar welke container zich bevindt.

Innovatie in de land- en tuinbouwsector: het VLIF wordt versterkt als hefboom voor de vernieuwing. Het Witboek Landbouwonderzoek, dat de weg wijst naar innoverende toepassingen voor landbouwproducten, wordt uitgevoerd. Ondertussen – en dat is even een zijspgong naar de actualiteit – vergeten we natuurlijk de actuele problemen niet waarmee onze landbouwers geconfronteerd worden. Er komt transparantie op het vlak van de prijsvorming in de voedselketen.

Innovatie in de energiesector: er wordt een Vlaams Energiebedrijf opgericht, dat zal participeren in groene energieproductie en in verschillende vormen van investeringen voor energiebesparing. Energie en Milieu is ook een van de speerpuntclusters. De uitdaging inzake energie de komende legislatuur is ongetwijfeld de vele decentraal opgewekte energievormen – van windmolens, van de explosief stijgende hoeveelheid zonnepanelen, van de warmtekrachtkoppelingen – allemaal op het distributienet aan te sluiten, op een veilige en betrouwbare manier. Dat zal een zeer innovatief project worden.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Mijnheer Caluwé, het klopt dat er in dit regeerakkoord een aantal begrippen vermeld staan die in een vorig akkoord niet mogelijk waren, zeker rond energie. Ik heb er een aantal genoteerd: slim stroomnet, cradle to cradle, groene economie, slimme kilometerheffing, energiekringlopen enzovoort. Dat zijn begrippen die wetenschappers en groene politici tien tot twintig jaar geleden al lanceerden. Als je bedenkt dat de huidige minister-president enkele jaren geleden nog zei dat windenergie een hype is, dan is dit al een hele vooruitgang.

Woorden vallen of staan echter met cijfers. Als ik de doelstellingen in dit regeerakkoord bekijk in verband met hernieuwbare energie in Vlaanderen, vind ik enkel het volgende zinnetje: “We ijveren voor een billijk aandeel van Vlaanderen in de Belgische doelstelling van 13 procent hernieuwbare energie tegen 2020.” Dat is wat Europa na wat diplomatiek getouwtrek oplegt aan België. En daar willen wij een ‘billijk aandeel’ in. Ik heb de indruk dat holle woorden in het regeerakkoord een ambitie moeten wekken. Als er echter streefcijfers aan bod komen, dan smelt die ambitie weg als sneeuw voor de zon.

De heer Ludwig Caluwé: The proof of the pudding is uiteraard in the eating, mijnheer Sanctorum. Het lijkt me hoe dan ook belangrijk dat die ambities naar voren worden gebracht. Als ze in het regeerakkoord staan, is het uiteraard ook de bedoeling om ze gerealiseerd te krijgen. Moeten we dan ook bekijken welk percentage we al dan niet kunnen halen? We mogen ons mijns inziens niet te zeer vastpinnen op cijfers. Belangrijk is dat dit wordt gerealiseerd en dat de ambities hier naar voren worden gebracht.

Ik kom opnieuw bij de voorbeelden van innovatie en vernieuwing, zoals innovatie in de voertuigensector: door aangepaste en stimulerende regelgeving van de Vlaamse overheid zal rond de voertuigindustrie in Vlaanderen een hecht weefsel van eco-innovatie gevormd worden. De voertuigindustrie is nog altijd een belangrijk gegeven in Vlaanderen, waar heel veel jobs mee te maken hebben. We moeten erin slagen om dat te innoveren, zodat we hier de meest moderne en de meest aan de toekomst aangepaste wagens kunnen produceren.

Innovatie in de zorgsector: Vlaanderen beschikt over een bijzonder groot wetenschappelijk en bedrijfspotentieel dat ervoor moet zorgen dat Vlaanderen het medisch centrum wordt waar de hele wereld zal naar kijken als de plek met de meest performante systemen inzake gezondheidsbevordering. We beschikken in dat verband over een goede, breed uitgespreide sociale zekerheid, goede gezondheidszorg, uitstekende ziekenhuizen en uitstekende universiteiten.

Meer middelen voor onderzoek en ontwikkeling: de 3 percentnorm voor onderzoek en ontwikkeling wordt blijvend onderschreven.

Een nieuw innovatiepact: innovatie wordt niet langer het exclusieve domein van een aantal grote ondernemingen en een paar onderzoeksinstituten en universiteiten, maar wordt zo veel mogelijk opengesteld voor de kmo's – die de ruggengraat van onze economie blijven vormen – en voor alle spelers van het hoger onderwijs.

Een groen investeringsfonds: bedrijven die investeringen doorvoeren om op vlak van ecologische innovatie meer te doen dan wat moet, zullen hiervoor goedkope leningen kunnen krijgen.

Meer kansen voor onderzoekstalant, door jongeren te stimuleren voor een loopbaan in wetenschap en technologie.

Voldoende middelen voor het hoger onderwijs: we streven naar een bestedingsnorm van 2 percent van het bruto regionaal product.

Geen innovatie zonder een sterk onderwijs vanaf de kleuterschool. Daarbij moet onderwijs kunnen rekenen op sterke leerkrachten. Daarom moeten zij voldoende echte kansen krijgen om zich permanent te professionaliseren en moeten zij daartoe worden gestimuleerd. Alle leerkrachten moeten de kans krijgen om over het muurtje van het bedrijfsleven te kijken. Wij zijn verheugd dat werkplekleren in het regeerakkoord de nodige aandacht krijgt.

We juichen ook toe dat de regering inzet op een professionele schoolloopbaan- en studiebegeleiding vanaf de kleuterschool. Cruciaal daarbij is een omvattend decreet inzake leerlingbegeleiding waarin de rol- en taakverdeling tussen de verschillende actoren wordt vastgelegd. Daarnaast wordt de nodige aandacht opgebracht om een uitnodigende leeromgeving voor alle leerlingen in het secundair onderwijs te creëren. We zijn tevreden dat de discussie hierover met het veld gevoerd zal worden.

Verdere digitalisering van de overheid: er komt een geïntegreerde uitbouw van het intra- en interbestuurlijk gegevensverkeer, zodat onze overheden zich op een performante manier kunnen uitbouwen.

Innovatief aanbesteden: via de eigen overheidsopdrachten zal de overheid ondernemingen stimuleren om te innoveren.

Ik kan zo doorgaan. Het lijstje is echt indrukwekkend. Het toont aan dat we met de uitvoering hiervan ons niet alleen letterlijk op de toekomst voorbereiden, maar letterlijk in de toekomst stappen.

Ondertussen laten we in Vlaanderen niemand achter. Dat is terecht. Het een kan niet zonder het ander. Men kan niet een economisch paradijs op een sociaal kerkhof bouwen. Men kan mensen niet vragen om innovatief, creatief en flexibel te zijn als ze problemen hebben met de kinderopvang, de zorg voor de gehandicapte zoon of de oude moeder. Er is dus een beleid nodig dat zwakkeren, zorgbehoevenden zo goed mogelijk meetrekt.

Vandaag leeft 11 percent van de Vlamingen onder de armoedegrens, en dat schokt ons. Armoedebestrijding moet een belangrijk onderdeel van het beleid zijn. Het decretaal ondersteunde actieplan armoedebestrijding moet hierop een antwoord bieden. De parameters die hieraan gekoppeld zullen worden, moeten toelaten om de voortgang goed te monitoren.

Wij vinden het belangrijk dat in dat verband Vlaanderen maximaal gebruik maakt van zijn bevoegdheden om armoede te bestrijden. Een aantal mensen doen geen beroep op gezondheidszorg wegens de kostprijs. Met wijkgezondheidscentra moeten we dat remediëren. We willen ook werk maken van de strijd tegen schuldenoverlast.

Naast armoedebestrijding is er ook de gehandicaptenzorg. We zijn natuurlijk zeer tevreden dat het uitbreidingsbeleid voor personen met een handicap en de zorgvernieuwing wordt

voortgezet. CD&V zal woord houden en een meerjarenplan koppelen aan een meerjarenbudget.

Wij beseffen dat er keuzes moeten worden gemaakt. Oplossingen voor knelpunt dossiers zullen voorrang krijgen in het uitbreidingsbeleid. Met CD&V in de Vlaamse Regering zal ook verder werk worden gemaakt van een gemoderniseerde financiering van de gehandicaptenzorg.

Voor de jeugdhulpverlening zullen nieuwe middelen worden vrijgemaakt om het meerjarenplan van mevrouw Heeren uit te voeren. In de nieuwe regering zetten wij opnieuw sterk in op opvoedingsondersteuning. De hulpverleningscapaciteit van de centra voor geestelijke gezondheidszorg zal verder worden uitgebreid.

Het Decreet Grond- en Pandenbeleid zal onverkort uitgevoerd worden. Meer mensen zullen de kans krijgen om een sociale woning te huren of zelfs te verwerven. Een betaalbare woning blijft immers een bezorgdheid van tienduizenden Vlamingen. Ook hier zetten we vooral in op de lagere inkomens. We verhogen sterk het aantal sociale huurwoningen door een groeipad uit te tekenen naar 43.000 sociale huurwoningen extra tegen 2020. Deze doelstelling kan de overheid niet alleen halen. Daarom rekent Vlaanderen ook op de privé-investeerders om dit ambitieuze cijfer te halen.

Er wordt niet enkel geïnvesteerd in sociale huur, ook het aanbod aan sociale koopwoningen en sociale kavels zal sterk toenemen in het komende decennium. Daarom voorzien we in een toename van het aantal sociale koopwoningen met 21.000 en 1000 sociale kavels extra. Ook deze doelstelling moet tegen 2020 worden gehaald.

De combinatie arbeid en gezin is een belangrijk element op het vlak van werkbaarheid. Daarom moeten de mogelijkheden voor kinderopvang verder worden uitgebreid. Het realiseren van voldoende, kwaliteitsvolle, toegankelijke en betaalbare kinderopvang, net als de aandacht voor kostenefficiëntie in de organisatie ervan, is een van de uitdagingen van de nieuwe Vlaamse Regering. Het zorgen voor voldoende plaatsen in de kinderopvang moet er op termijn toe leiden dat iedereen een recht op kinderopvang kan uitoefenen.

We vinden het ook bijzonder belangrijk dat in het regeerakkoord een basisdecreet tot uitbouw van een Vlaamse sociale bescherming wordt vooropgesteld: de zorgverzekering, de maximumfactuur in de thuiszorg, de uitbouw van een Vlaamse hospitalisatieverzekering, de regeling voor de financiële ondersteuning van kinderen en een systeem van begrenzing van de kosten voor de residentiële ouderenzorg. Samen met de andere onderdelen van het sociaal beleid vormt het een belangrijk en ambitieus geheel om ervoor te zorgen dat Vlaanderen een warme samenleving blijft die zorgt voor iedereen die het nodig heeft. Als christendemocraten voelen we ons daar goed bij.

Deze regering heeft bijzonder ambitieuze plannen, maar de Vlaamse Regering kan de toekomst niet alleen voorbereiden. Kennedy zei ooit: "Vraag niet wat uw land voor u kan doen maar wat u voor uw land kunt doen." Ook het middenveld en de verenigingen met hun talrijke vrijwilligers zijn partners in het beleid. Tot voor kort leek het of dit typisch Vlaams product, namelijk vrijwillige en onbaatzuchtige inzet voor maatschappelijk belangrijke projecten, onaantastbaar was. Sinds enkele weken bereiken ons echter alarmerende berichten. Jeugdbewegingen zouden geen leiders meer vinden en zelfs de brandweer vindt geen vrijwilligers meer. In andere landen zoals het Verenigd Koninkrijk en Nederland neemt het vrijwilligerswerk wel toe. Mensen kiezen bewust in crisistijd voor inzet in het vrijwilligerswerk. Dat bewijst dat het louter materiële niet het enige is waar men aan denkt.

De Vlaamse Regering moet initiatieven nemen om het verenigingsleven en het vrijwilligerswerk aantrekkelijker te maken voor alle leeftijdsgroepen. De vergrijzing slaat ook in het verenigingsleven toe en de recente signalen die we daarover ontvingen, baren ons zorgen. We steunen dan ook de oproep van de Verenigde Verenigingen om niet te besparen op de basis-

werking van verenigingen want dit zou de sociale streefdoelen die de regering uitzet, tenietdoen.

Het charter tussen de Vlaamse Regering en de Verenigde Verenigingen moet worden verdergezet, de ervaringen en expertise van het middenveld moet worden benut, de papierlast en administratieve druk moeten verder verminderd en het verenigingsleven moet terecht erkend worden als een bijzondere leerplek.

Dat is ongetwijfeld een opdracht voor de nieuwe minister van Cultuur, Joke Schauvliege. Cultuur is niet alleen een zaak van een kleine k en een zaak van een grote K. En we schamen ons niet voor datgene wat onze vroegere cultuurministers, onze schepenen in grote steden gepresteerd hebben voor de grote K. Er moet echter ook werk gemaakt worden van het verenigingsleven, van cultuurparticipatie, van het aanmoedigen van zoveel mogelijk mensen om daaraan deel te nemen. Het is belangrijk dat daarop wordt ingezet. Anders blijft die grote K niet voortbestaan.

De voorzitter: De heer Van Der Taelen heeft het woord.

De heer Luckas Van Der Taelen: Ik vind het tekenend dat u niet weet dat ‘cultuur’ met een c wordt geschreven. Ik wil daar geen zaak van maken. Het is echter opvallend dat u een dergelijke fout maakt. Het is ook tekenend voor de aandacht die in de 100 bladzijden wordt besteed aan cultuur. Het is alsof cultuur iets is wat men doet in zijn vrije tijd. Ik heb de nieuwe minister van Cultuur op televisie horen zeggen dat voor haar cultuur in de eerste plaats te maken heeft met het verenigingsleven. Het laatste toneelstuk dat ze gezien had, was amateurtheater. Ik vind dat zeer eerbiedwaardig, maar ik hoop toch dat cultuur in Vlaanderen niet gedegeneerd wordt naar het niveau van de negentiende-eeuwse patronage. Ik ben dan ook een beetje ontgoocheld dat in deze regeringsverklaring niets staat om een terrein klaar te maken voor de opvolgers van mensen zoals Anne Teresa De Keersmaeker, Jan Fabre, mensen die ervoor gezorgd hebben dat er iets bestaat waarover in het Vlaams Parlement veel wordt gepraat, namelijk de uitstraling van Vlaanderen. Het is alsof men dat aspect vergeet, dat men vergeet dat men dat terrein moet klaarmaken. Nu is het natuurlijk gemakkelijk om naar galavoorstellingen van Anne Teresa De Keersmaeker te gaan kijken. Maar ze heeft er wel voor moeten vechten.

Ik heb geen letter, ook niet een kleine k of een kleine c, gelezen in deze regeringsverklaring die getuigt van het besef dat men een terrein moet klaarmaken. Men heeft het graag over het jaar 2020. Ik zou graag een aanzet van een antwoord horen over hoe u ervoor zult zorgen dat we in 2020 niet alleen naar wat vergeelde films moeten kijken van voorstellingen van de herauten van de Vlaamse kunst – Jan Fabre, Anne Teresa De Keersmaeker en andere theatergroepen, die er nu voor zorgen dat Vlaanderen in het buitenland soms ook een goede reputatie heeft. (*Applaus bij Open Vld, LDD en Groen!*)

De heer Ludwig Caluwé: Uiteraard moeten we cultuur gebruiken in ons buitenlandbeleid, in de wijze waarop we ons presenteren in het buitenland en om ons imago te bevorderen. En we hebben wat te bieden. Ik betreur het trouwens dat, zoals ik ook in het verleden heb gezegd, cultuur geen deel uitmaakte van het hele concept ‘Vlaanderen in Actie’. Ze is er een essentieel element van. Maar dat is de fout van de vorige minister van Cultuur, die dat niet wilde. Ik ben ervan overtuigd dat deze regering dat zal rechtzetten en ervoor zal zorgen dat cultuur iets is waarmee we ons aan de wereld kunnen presenteren. U hebt echter gelijk. Er zijn echter duidelijke bedoelingen bij deze regering en in dit regeerakkoord om dat op een goede en bewuste manier te doen.

Mijnheer de voorzitter, niet alleen vrijwilligers en verenigingen zijn onze partners in het beleid, ook de lokale besturen. We zijn er uitermate tevreden over dat de regering de gemeenten, die de crisis in hun eigen inkomsten al wel stevig zullen voelen, zal ontzien in de besparingsronde. Dat laatste is, in budgettair moeilijke omstandigheden, meer dan ooit een bewijs van het belang dat de Vlaamse overheid hecht aan het lokale bestuursniveau en in de rol die

deze, als belangrijke investeerders, te vervullen hebben in het bestrijden van de economische crisis.

De waardering voor de gemeenten blijkt verder uit de interne staatshervorming die zal doorgevoerd worden, de planlasten zullen verminderd worden, het specifiek toezicht zal gescreend en waar mogelijk geschrapt worden. De interne staatshervorming moet de klemtoon leggen op de twee belangrijkste bestuurslagen: de gemeenten en Vlaanderen. Burgers en bedrijven krijgen de garantie dat het aantal interveniërende bestuurslagen per beleidssector gereduceerd wordt tot maximaal twee. Het resultaat moet een meer doorzichtige overheid zijn, die garant staat voor een snellere en betere dienstverlening.

Waarde collega's, sommige leden van de oppositie hebben dit regeerakkoord afgedaan als een mager beestje op het communautaire vlak. Zij komen van een andere planeet of verstaan geen Frans. Verscheidene Franstalige partijen hebben immers al furieus gereageerd op de financiële regeling voor kinderen, de hospitalisatieverzekering, de weigering om overschotten te creëren.

Wij kunnen ons volledig vinden in de aanpak van deze regering. Wij willen praten over een staatshervorming en wij zullen zien of deze uitgestoken hand wordt beantwoord. Ondertussen zorgen wij in de eerste plaats voor onze eigen al ruime bevoegdheden. Wij zorgen er in de eerste plaats voor dat datgene wat we kunnen doen, op een goede en zo ruim mogelijke manier wordt gedaan voor Vlaanderen en de Vlamingen.

De voorzitter: De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer Caluwé, ik heb in mijn uiteenzetting gezegd dat ik de reactie van de Franstaligen dom en onterecht vind. Maar nog veel belangrijker is de vaststelling dat de Franstaligen nu al furieus zijn, waar wij niet veel méér doen dan een geboortepremie instellen, wat extra schooltoelagen geven en voorzien in een Vlaamse hospitalisatieverzekering ergens in 2013. Als ze dit al niet zien zitten, als ze nu al moord en brand schreeuwen, wat wordt het dan wanneer we met de resoluties van het Vlaams Parlement afkomen en op basis daarvan een verregaande staatshervorming zullen eisen? Als ze dit al niet kunnen aanvaarden, waarom zouden ze dan wel onze veel verder gaande eisen aanvaarden? Dat heb ik niet begrepen in de strategie die u hier komt verdedigen. Wat gebeurt er als de Franstaligen 'non' zeggen en opnieuw weigeren te praten? Wat doet u dan? Wat is het plan B? Wat is het alternatief voor de strategie van "on est demandeurs de rien"? Op deze toch wel heel erg prangende vraag hoor ik geen enkel concreet antwoord. Is het dan kiezen voor de splitsing van het land, mijnheer de minister-president?

De heer Ludwig Caluwé: Hier staat een duidelijk Vlaamsbewuste regering. In onze geesten, in onze hoofden heeft de copernicaanse revolutie al plaatsgevonden. Voor ons komt Vlaanderen eerst. In deze moeilijke crisistijden maken wij werk van een goed beleid voor de Vlamingen – met onze al ruime bevoegdheden. Dit parlement en deze regering komen voor ons al eerst. Dit zijn de belangrijkste instellingen. En op alle niveaus, op alle plaatsen, overal waar we kunnen, zullen we op een duidelijke en assertieve manier opkomen voor de belangen van de Vlamingen.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer Caluwé, dit is totaal en volledig in tegenstelling met alles wat u daarover de voorbije vijf jaren hebt verklaard. Ik heb daarover een vrije tribune uit De Standaard bij me, twee jaar voor de verkiezingen. U mag uzelf nooit confronteren met uw uitspraken uit het verleden. In die vrije tribune schrijven mevrouw Thyssen en de heer De Wever: "Zonder de realisatie van een verregaande staatshervorming kunnen wij de economische crisis in Vlaanderen niet op een efficiënte manier aanpakken." Waar staat u dan met dat discours van het verleden? Zonder al die hefboomen die we nodig hebben: arbeidsmarktbeleid, fiscale autonomie, enzovoort? Nu zegt men dat dat allemaal niet meer nodig is. U zegt nu letterlijk dat we onze eigen bevoegdheden maximaal zullen invullen en that's it. "Wij hebben die staatshervorming helemaal niet meer nodig." U weet toch dat de uitspraken die u vandaag

doet, diametraal staan tegenover alles wat u daarover in het verleden hebt verklaard en beleiden?

Wij hebben snel een staatshervorming nodig. Anders lukt het ons niet, niet alleen om de crisis te bestrijden maar om ook om een volwaardig en efficiënt Vlaams beleid uit te voeren op economisch, sociaal, maatschappelijk en ander vlak. CD&V speelt dat ongelooflijk handig. U bent er zelfs in geslaagd om het de N-VA wijs te maken dat met een maximale invulling van de eigen bevoegdheden de kous af is. Dat is niet waar. Durf dat toch eens toe te geven: u hebt geen alternatief als het fout loopt. En het zal fout lopen. De reactie van de Franstaligen op de bescheiden voorstellen die wij hier al hebben besproken, spreekt boekdelen en belooft weinig goeds voor de toekomst. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: De heer Vereeck heeft het woord.

De heer Lode Vereeck: Mijnheer Caluwé, mag ik uit uw pleidooi afleiden dat u de motie van LDD ondersteunt en straks ter stemming zult voorleggen?

De heer Ludwig Caluwé: Mijnheer Vereeck, ik heb uw motie nog niet gezien.

De heer Lode Vereeck: Die is u, als fractievoorzitter van de meerderheid, nochtans toegestuurd.

De voorzitter: Mijnheer Vereeck, we komen daar straks op terug.

De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zou in verband met de opmerking van de heer Dewinter willen verwijzen naar de uitvoerige uiteenzetting op dit domein van de heer De Wever. Tijdens zijn betoog – en misschien hebt u niet goed geluisterd, mijnheer Dewinter – heeft hij juist geïndiceerd wat het verschil in strategie is.

In de loop van de namiddag krijgen we de notulen van de voormiddagvergadering. Misschien is het goed om die eens goed na te lezen.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer Van Dijck, het is natuurlijk een beetje te gemakkelijk om te zeggen dat we van strategie gaan veranderen. Waarom is er dan een voetnoot, een bijlage, bij het regeerakkoord om toch nog eens te zeggen dat men niet alles laat vallen?

U hebt gemerkt – want u hebt er zelf aan meegedaan – dat gesprekken met Franstaligen blijkbaar niets opleveren. Het resultaat daarvan in dit regeerakkoord is dat er niets meer over in staat. U hoopt nu dat de Franstaligen vroeg of laat aan tafel gaan komen. Ik hoor de heer Caluwé zeggen dat we moeten praten en dat men de hand uitsteekt. Ik dacht dat de meerderheid voor niets vragende partij was. Op den duur weet ik het niet meer. Dat vervangt men dan door, wat men noemt, het maximaal invullen van de eigen bevoegdheden.

Als men een geboortepremie en een extra schooltoelage voorstelt, is dat op zich goed. Dat heeft onze fractievoorzitter ook gezegd. Maar ik stel me dan de vraag waarom men dat vijf jaar geleden niet heeft gedaan. Waarom heeft men vijf jaar geleden niet gedacht aan een hospitalisatieverzekering? Toen had men dat ook kunnen doen, los van de vraag of er een staatshervorming moet komen of niet.

Conclusie, mijnheer Van Dijck: het is allemaal weg. Dit moet alleen maar als schaamlapje dienen, om te verdoezelen dat u eigenlijk gevangen zit in een meerderheid, zeker met CD&V, die wat dat betreft absoluut geen staatshervorming meer wil.

De heer Ludwig Caluwé: Collega's, die ambitie om op te komen voor Vlaanderen en de Vlamingen blijkt ook uit het uitgebreide hoofdstuk met betrekking tot Brussel en de Vlaamse Rand. Ik ga niet alles opsommen, maar ik geef toch één element. In het toekomstproject 2020 wordt een belangrijke plaats voorzien voor Brussel. De Brusselnorm en de Brusseltoets wor-

den bevestigd en zelfs versterkt. De visie van CD&V op Brussel vindt hierin een geschikte vertaling in het regeerakkoord.

Ik leg er eveneens de nadruk op dat inzake onderwijs het Brusselse deel van het GOK-decreet wordt geëvalueerd en zo nodig herzien, zodat, volgens het regeerakkoord, ook kwaliteitsvol onderwijs verzekerd kan worden aan de Brusselse Vlamingen.

Mijnheer de minister-president, u hebt een uitstekend regeerakkoord bij elkaar geschreven. Wij waarderen ook zeer sterk de wijze waarop de onderhandelingen gevoerd zijn: geen lekken, geen ophitsende verklaringen aan de poort van Errera, finaal minder ministers, kleinere kabinetten, bijna de pariteit in de regering. Ik zou bijna zeggen: Kris, het is perfect. Maar toch niet helemaal. Ik vermoed dat u weet wat ik nu ga zeggen.

Het is zeer goed dat de fout van 2004 is rechtgezet en dat Mobiliteit en Openbare Werken opnieuw in handen zijn van één minister. Gelukkig zijn ook een aantal domeinen, zoals bijvoorbeeld Welzijn, gevrijwaard van opsplitsingen, en gelukkig is men ook niet zo ver gegaan – en ik wil niemand op ideeën brengen – om, zoals in de Franse Gemeenschap, een minister te hebben voor het basisonderwijs, een voor het secundair en een voor het hoger onderwijs. Maar toch kunnen we alleen maar vaststellen dat men te vaak is afgestapt van het 1 op 1-concept uit beter bestuurlijk beleid.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer Caluwé, ik hoor u de loftrumpet steken over het feit dat bepaalde bevoegdheden –Openbare Werken en Mobiliteit – opnieuw zijn samengebracht. Maar dan vraag ik me af waarom andere bevoegdheden uit elkaar werden gehaald.

Het is economische crisis, er is toenemende werkloosheid en er zijn problemen allerhande, maar we stellen vast dat we nu een minister hebben die verantwoordelijk is voor Economie, een minister van een andere partij die verantwoordelijk is voor Werk en een derde minister, van nog een andere partij, die verantwoordelijk is voor Innovatie. Ik heb de logica daarvan niet begrepen. Als u op een efficiënte manier de crisis wilt aanpakken, moet u die bevoegdheden toch bij één minister onderbrengen, zodat die een eenduidig beleid kan voeren. Dat zal in deze regering niet mogelijk zijn. Ik vind dat een ongelooflijk gemiste kans.

De heer Ludwig Caluwé: U hebt me net horen zeggen dat er een schoonheidsfout is in het geheel. Het is bijna perfect, niet perfect. Maar zoals Johan Cruijff zei: elk nadeel heb ze voordeel.

De voorzitter: De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris: Goede collega, ik heb een bijkomende vraag. Mobiliteit en Openbare Werken komen in de handen van dezelfde figuur. Maar er is ook een minister die gaat over overheidsbedrijven, had ik begrepen. Wordt die minister bevoegd voor De Lijn?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Om enige duidelijkheid te geven: het overheidsinstrumentarium dat vroeger bij voormalig minister Van Mechelen zat, komt nu naar minister Lieten. Mobiliteit, waaronder ook De Lijn valt, is toegewezen aan minister Crevits. Mobiliteit en Openbare Werken zitten terug in één hand. De Lijn maakt onderdeel uit van het departement en de bevoegdheid van minister Crevits. Ik hoop dat bij dezen er minstens één zaak is opgelost.

De voorzitter: Mijnheer Penris, ik denk dat het verstandig is dat we aan alle leden de exacte bevoegdheidsverdeling bezorgen zoals die binnen de Vlaamse Regering afgesproken is.

De heer Ludwig Caluwé: Elk nadeel heb ze voordeel. Het zal de regeringsleden verplichten om intensief met elkaar samen te werken. Dat moet kunnen in een kleine ploeg. Op tal van domeinen zal er een collegiaal beleid moeten worden gevoerd. Dat is een uitdaging. Als dat lukt, zal deze regering daar sterker van worden, wat het mogelijk moet maken om een sterk beleid op het terrein te zetten.

De heer Luckas Van Der Taelen: Ik ben verplicht om nog eens terug te komen op het beter bestuurlijk beleid, die heerlijke alliteratie. Ik vraag me toch af hoe het komt dat men er weer in geslaagd is om Cultuur en Media niet samen te brengen. We hebben nu een minister van Milieu, Natuur en Cultuur. Dat rijmt mooi op elkaar, maar ik meen me te herinneren dat in lang vervlogen tijden, zelfs al in 1999, er een soort akkoord was dat Cultuur en Media twee domeinen zijn die bij elkaar horen. Ik wil vandaag nog eens aanklagen dat dat vandaag niet is gebeurd. In 2009 is het volgens mij onmogelijk om een ambitieus cultuurbeleid te voeren als dat niet gekoppeld is aan een mediabeleid. Het is via de media, via televisie, dat mensen de meeste informatie krijgen. Als de minister van Cultuur er niet in slaagt om een beleid te voeren dat wordt gedragen door de media – en ik wil het vooral hebben over de openbare omroep – dan zal het weer aanmodderen blijven. Waarom heeft men die logische stap niet gezet om die twee domeinen bij elkaar te brengen, waarover onder partijen al een decennium een consensus bestond?

De voorzitter: De heer Verstrepen heeft het woord.

De heer Jurgen Verstrepen: Ik voel me verplicht te reageren als ik dit hoor. Cultuur en Media zaten jarenlang samen, en u hebt gezien tot wat die kruisbestuiving financieel heeft geleid. Ik moet niet de meerderheid verdedigen, maar die opsplitsing kan ik alleen maar toewijzen. De media hebben dit in deze tijden net nodig. Cultuur moet niet in de weg lopen, zeker niet bij de openbare omroep.

De heer Ludwig Caluwé: Ik neem aan dat de vraag van de heer Van Der Taelen bedoeld was voor de regering. Ik heb net gezegd dat we liever meer 1 op 1 hadden gehad dan de wijze waarop de bevoegdheden nu verdeeld zijn. Ik wil niet ingaan op elk domein.

Waarde collega's, ik ga besluiten. Terecht stelt de titel van dit regeerakkoord dat we leven in beslissende tijden. En dit niet alleen omdat we zo'n diepe economische crisis doormaken, maar ook omdat Vlaanderen en de Vlaamse samenleving op een cruciale fase in haar ontwikkeling staat. De drie formaties die deze regering vormen, zijn de erfgenamen van drie emancipatorische bewegingen: de christendemocratische, de socialistische en de Vlaamse. Drie bewegingen die in belangrijke mate aan de basis liggen van de welvaart en het welzijn dat Vlaanderen de voorbije decennia tot vandaag kenmerkt. We zijn veraf van het arm Vlaanderen dat August De Winne in 1901 beschreef. Ook de oudsten van de huidige actieve generatie hebben niets daarvan zelf nog beleefd. Hun bewuste herinneringen gaan niet veel verder terug dan de gouden jaren zestig.

Wij zijn producten van de democratisering van het onderwijs. Welvaart en welzijn beschouwen we als evidenties. Welnu, ze zijn het niet. Voor Vlaanderen dreigt het in familiebedrijven gekende gevaar van het derdegeneratiefenomeen. De eerste generatie, de wervers, hebben het allemaal opgebouwd. De tweede generatie, de ervers, hebben hun ouders nog zelf zien wroeten en weten dat het zonder werken niet kan. Maar dan komt de derde generatie, en dat zijn vaak de dervers. Zij denken dat het allemaal wel vanzelf gaat. Statistisch overleeft slechts 10 percent van de familiebedrijven de derde generatie. Het is onze opdracht ervoor te zorgen dat we niet in die val trappen en dat Vlaanderen bij die 10 percent hoort. Willen we bereiken waar we heen willen, moeten we blijven weten waar we vandaan komen, moeten we blijven weten dat we moeten werken, wroeten en knokken. Hier staat een sterke regering, die dat weet en die dat kan. Ons vertrouwen hebt ge. (*Applaus bij de meerderheid*)

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de voorzitter, beste Jan, mijnheer de verbindingsofficier met het Paleis en koninklijk verkenner van het Vlaams Parlement, beste Carl, dames en heren ministers, geachte leden, vandaag buigen we ons uitgebreid – en zo hoort het – over de tekst van het regeerakkoord, waarvan de titel luidt 'Een daadkrachtig Vlaanderen in beslissende tijden'. De minister-president heeft ons die eergisteren voorgelezen. Het zijn inderdaad beslissende, belangrijke tijden. Daarover zijn we het eens. Over de vraag of dit regeerakkoord

daadkrachtig is en een daadkrachtig Vlaanderen weerspiegelt, zouden we echter wel eens van mening kunnen verschillen.

Sta me toe in een korte aanloop even mijn fascinatie voor deze ploeg toe te lichten. Ik wil die ploeg daarbij eerst en vooral hartelijk feliciteren. Ik hoop alleszins op persoonlijk vlak dat u veel successen mag boeken. Het is voor mij trouwens nog altijd even aanpassen. Ik ben niet veranderd, sommige leden van de ploeg ook niet, maar als ik kijk naar de nieuwe ploeg, schrik ik altijd even. Ik mis iets. Opvallend is ook dat lichaamstaal daarbij niet liegt. Sommigen zitten daar alsof ze al hun hele leven minister zijn. De lichaamstaal van minister Lieten spreekt boekdelen. Ik bewonder dat en wens haar veel succes. Anderen schuiven nog wat ongemakkelijk op hun stoel. Pascal, ik weet dat dit bij u enigszins aangeboren is, maar dat is geen enkel probleem. *(Gelach)*

Mijnheer de minister-president, wat er ook van zij, hoe is dit team politiek tot stand gekomen? Dat is belangrijk. Op 7 juni heeft de N-VA de verkiezingen gewonnen. Daarvoor feliciteer ik die partij nogmaals. Men moet dat kunnen zeggen aan de overwinnaar. Het is anderszinds duidelijk dat CD&V, en de minister-president in het bijzonder, de formatie heeft gewonnen of beheerst. Voor mij is het echter zonneklaar dat sp.a de strijd over wie de toon zet in het regeerakkoord heeft gewonnen.

Ik heb mevrouw Gennez, als ik me niet vergis, eergisteren nog op de radio gehoord. Ze verklaarde zeer tevreden te zijn, omdat 85 percent van het programma van haar partij in het regeerakkoord staat. Nu zijn we allemaal vertrouwd met politieke peptalk. Soms lachen we als we collega's zo op de radio horen, en denken we: ja ja, het zal wel. In dit geval is het echter waar, mevrouw Gennez. *(Applaus van de heer Peter Vanvelthoven)* Ik heb het zo volledig ervaren.

Hoe kan dat? Dat is iets dat me zo intrigeert: verkiezingen niet winnen, ze eigenlijk verliezen, en dan toch het regeerakkoord winnen. Misschien bedoelde u dat toen u ons in De Standaard van dit weekend goede raad gaf en stelde dat we nog heel wat van u kunnen leren, of misschien was het iets anders. Ik dacht eerst dat het misschien enkel over een strategisch en rationeel verband ging. In de weken na de verkiezingen hoorde ik de heer Vandenbroucke stellen dat, wanneer hij Bart De Wever hoorde spreken, hij soms zichzelf hoorde spreken. Ik moet zeggen: daar werd ik even stil van. Eigenlijk had ik toen moeten weten hoe laat het was.

Het gaat echter veel verder. Het gaat niet om een enkel op ratio gebaseerd verstandshuwelijk. Ik zou zeggen dat het 'une histoire d'amour' tussen Caroline en Bart is. Aangezien we vanuit de meerderheid de komende vijf jaar waarschijnlijk niet veel cultuur moeten verwachten, heb ik me voorgenomen dat gat vanuit de oppositie een beetje te vullen.

Mijnheer de voorzitter, met uw goedvinden zou ik graag een liedje van Michel Fugain citeren. Ik ga het niet zingen. Het is in het Frans. Uw gouvgenoot Stijn Meuris heeft het trouwens nog in het Nederlands gezongen. Er gaat echter niets boven het origineel. Ik wil die verzen even citeren. Het is een mooie dag. Laten we het zo houden.

“C'est un beau roman, c'est une belle histoire. C'est une romance d'aujourd'hui. Il rentrait chez lui, là-haut vers le brouillard. Elle descendait dans le Midi, le Midi. Ils se sont trouvés au bord du chemin, sur l'autoroute des vacances. C'était sans doute un jour de chance. Ils avaient le ciel à portée de main, un cadeau de la providence. Alors, pourquoi penser au lendemain?”

Dit vat perfect samen hoe ik me voel wanneer ik zie hoe mevrouw Gennez en de heer De Wever elkaar hebben gevonden. Het is jammer dat hij er nu niet is. *(Opmerkingen)*

Hij is net getrouwd. *(Gelach)*

Politiek en echte liefde zijn nog twee verschillende dingen. Het is in elk geval jammer dat hij er niet is. Ik zou hem graag zeggen dat hij moet opletten. Liefde is mooi, maar liefde maakt soms blind. Dit is ook hier gebeurd.

Ik moet natuurlijk toegeven dat minister Bourgeois pal staat in deze regering. Hij zal zeker voor een voortzetting en zelfs voor een verstrakking van het beleid in de Vlaamse Rand zorgen. Hij zal hierbij de contramine met de onbenoemde burgemeesters van de faciliteitengemeenten wellicht niet schuwen. Dit heeft de N-VA onmiskenbaar binnengehaald.

Er is ook sprake van een hospitalisatieverzekering. We zullen zien wat we zullen zien. Dit is ook een initiatief van de N-VA. Ik heb gemerkt dat de sp.a niet hier niet afkerig tegenover staat. Er is tevens sprake van een kinderbijslag of een gezinstoelage. De juiste term wordt momenteel nog gezocht. Het is duidelijk dat CD&V deze pluim mee op haar hoed wil steken.

Voor het overige draagt deze tekst in mijn ogen de stempel van de sp.a.

De heer Kris Van Dijk: Mijnheer Gatz, aangezien het de liefde tussen anderen betreft, neem ik met enige schroom het woord. Is het niet mogelijk dat de uitspraken van anderen ervoor hebben gezorgd dat deze liefde is gegroeid?

De heer Sven Gatz: Dat is mogelijk.

Wanneer ik het over de verdiensten van de sp.a in het Vlaams regeerakkoord heb, heb ik het niet enkel over de vertramming van Vlaanderen, zoals het met een neologisme wordt omschreven. Ik wil hier toch even dieper op ingaan. Blijkbaar kiest de nieuwe Vlaamse Regering ervoor in heel Vlaanderen bijkomende tramlijnen aan te leggen. Dit verwondert ons ten eerste. De vorige Vlaamse Regering heeft gevraagd het openbaarvervoersbeleid in Vlaanderen en, meer specifiek, het aanbod van De Lijn eens op een verstandige manier door te lichten. Tijdens de vorige legislatuur zijn de middelen van De Lijn gevoelig gestegen. Niemand moet zeggen dat wij niet bereid zijn middelen in het openbaar vervoer te investeren. Als liberalen interesseert het ons echter wat het maatschappelijk rendement is. Uit de cijfers blijkt dat het aantal mensen die het openbaar vervoer gebruiken, is gestegen. Ten opzichte van de mensen die de wagen over andere vervoersmiddelen gebruiken, is het marktaandeel van De Lijn echter niet gegroeid. Ik merk nu dat de doorlichting, die het bureau van de nieuwe minister van Mobiliteit allicht in de loop van de komende weken of maanden zal bereiken, ten gevolge van dit regeerakkoord meteen verticaal zal worden geklasseerd.

Ik heb in het regeerakkoord gelezen dat de Vlaamse Regering het aanbod van De Lijn wil uitbreiden. Dit is de ambitie van de Vlaamse Regering. Tegelijkertijd wil de Vlaamse Regering echter ook dat de dienstverlening en het comfort hetzelfde blijven. Bovendien moet de kostendekkingsgraad stijgen. Iemand moet me dit eens uitleggen. Voor mij is dit een raadsel. Ik vind dat hier bewijzen uit het ongerijmde worden gebruikt. Dit geldt trouwens ook voor de andere bevoegdheidsdomeinen die in de tekst aan bod komen. De Vlaamse Regering wil alles tegelijkertijd. We weten allemaal dat dit niet kan.

Tegelijkertijd moet ik mezelf even tegenspreken. Een oppositieleider heeft af en toe die luxe. Met betrekking tot een punt moet ik tegenspreken dat rond het regeerakkoord duidelijk een rode strik is gebonden. Het gaat hier om de intrede van minister Smet. Vroeger heeft hij duidelijk verklaard dat het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest in zijn ogen niet ruim genoeg kon worden uitgebreid. We moeten het geld halen waar het zit. Hij wilde Lasne en Waterloo bij het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest voegen. Uiteraard dacht hij hierbij ook aan Vlaams-Brabantse gemeenten.

En nu hoor ik dat u die woorden niet echt wenst te herhalen. Ja, u zit nu in een andere situatie, u zit nu in de Vlaamse Regering en de uitbreiding van Brussel lukt dus blijkbaar niet meer. Ik kijk dan met enig vertrouwen naar minister Bourgeois en ik moet zeggen: Izegem-Brussel 1-0.

Deze voetbalscore brengt me bij het heikele punt van de bevoegdheidsverdeling. Een aantal collega's hebben er al iets over gezegd. Er zitten heel rare dingen in deze bevoegdheidsverdeling en misschien moet ik beginnen met zaken die ietwat onschuldiger zijn zoals sport. Sport hangt er wat bij. Er is een superminister in deze regering: minister Muyters. U moet niet blo-

zen, mijnheer de minister, zo is het, u bent een superminister. Ik denk dat de kans eerder klein is dat u met de uitgebreide ministerportefeuille die u hebt, zelf nog aan sport zult toekomen en dat we van u een sportbeleid zullen zien. U mag mij natuurlijk van het tegendeel proberen te overtuigen en we moeten u ook nog de kansen geven die u toekomen. Ik heb trouwens gehoord dat u een spits bent in het amateurvoetbal. Dat treft, ik ben een verdediger: voorstopper, linksback, rechtsback, dat maakt niet uit, we zullen elkaar nog tegenkomen.

Dit is natuurlijk weer een beetje het verhaal van een van de onderhandelaars die amateurvoetballer is en dus sportminister moet worden. Zo gaat dat ook met een andere onderhandelaar die regelmatig naar het dorpsstoneel gaat, in dit geval in Evergem. Die persoon wordt dan cultuurminister. En let op, ik voel me niet te goed voor dorpsstoneel, in mijn dorp Jette – een dorp in de stad – ga ik heel geregeld naar het dorpsstoneel van De Violier kijken. Ik voel me daar absoluut niet te goed voor en ik amuseer me daar ook zeer goed.

Mevrouw de minister, natuur en cultuur, ik kan me daar heel slecht iets bij voorstellen. Kent u het schilderij ‘Le déjeuner sur l’ herbe’ van Edouard Manet? Dat is ongeveer wat ik me bij natuur en cultuur kan voorstellen. U moet dat eens bekijken en dan zult u onmiddellijk zien wat ik bedoel. (*Rumoer*)

Nu, ik geef ook u het voordeel van de twijfel, maar we hopen dat er de komende jaren ook een degelijk Vlaams cultuurbeleid uitgebouwd zal worden, zo niet zal ik heimwee krijgen naar Bert Anciaux. (*Gelach*)

Ernstiger zaken nu. Energie: waarom moet de bevoegdheid in godsnaam worden gesplitst tussen een minister die volwaardig bevoegd is voor energie en een andere minister die bevoegd is voor het Vlaams energiebeleid? Ik snap dat niet goed.

Maar het ergste moet nog komen en een aantal anderen hebben er al op gewezen: er is een minister-president die bevoegd is voor economie, maar daarnaast zitten innovatie en het economisch overheidsinstrumentarium bij een andere minister, sociale economie zit bij nog een andere minister en werk nog een andere minister.

Mijnheer de minister-president, eergisteren hebt u gezegd dat we vandaag een crisis meemaken die de ergste is sinds 1980, dat komt letterlijk uit uw regeerverklaring en in plaats van daar één centraal en sterk antwoord op te geven, krijgen we vier ministers. Dat is geen vertrouwenwekkende maatregel, maar één die uw daadkracht dreigt te ondermijnen.

Een ander gevaar is dat ik een aantal elementen van dirigisme in dit Vlaams regeerakkoord zie. Sommigen hebben zelfs gezegd: “Steve Stevaert is back”, maar dat denk ik niet. Ik denk niet dat hij terug is, want in dat geval zouden er een aantal elementen van de gratispolitiek in dit regeerakkoord zitten en die zitten er niet in. Wel zitten er veel inkomensgebonden zaken in. Die worden ons verkocht met: “dat is rechtvaardig”. Alles wat de Vlaming nu van de overheid zal krijgen, zal hij of zij krijgen op een inkomensgebonden basis. Is dat rechtvaardig? Dat vraag ik me af. We hebben op dit ogenblik al een duidelijk fiscaal stelsel, vooral op federaal vlak, waarbij de personenbelasting progressief is en ervoor zorgt dat er een herverdeling is, en ik denk dat dat een rechtvaardig mechanisme is. Maar als je dit nu nog eens als rode draad in het regeerakkoord stopt, dan heb ik niet het gevoel dat het alleen ten goede komt van de mensen die het echt nodig hebben, wat een goede keuze is, maar dat de middenklasse de rekening mee zal betalen: de bediende, de kuisvrouw, de verpleegster, de leraar en de werkman. (*Applaus bij Open Vld*)

Ik vind het trouwens heel opvallend dat het regeerakkoord een aantal ideologische keuzes bevat. Dat is uw goed recht, maar ideologische keuzes moeten altijd leiden tot oplossingen op het terrein. Sta me toe even het voorbeeld te geven van de kinderopvang. U weet dat dat een onderdeel is van de welzijnssector waarvoor er grote wachtrijen zijn. In het belang van de Vlamingen willen we die allemaal oplossen, maar u zegt dan dat private kinderopvang mee het aanbod mag vergroten zodat we meer mensen een plaats kunnen geven in de kinderopvang, maar dat dat dan wel inkomensgebonden moet gebeuren.

En dat is nu net het probleem, want dan ziet u – dat is namelijk al geprobeerd op het einde van de vorige legislatuur – dat net door die drempel heel wat initiatieven van private kinderopvang daar niet op intekenen. Waar zijn we dan mee bezig? Met ideologie, en niet met oplossingen op het terrein. En dat mis ik enorm in deze regeerverklaring: oplossingen op het terrein.

De voorzitter: Mevrouw Gennez heeft het woord.

Mevrouw Caroline Gennez: U hebt het regeerakkoord misschien nog niet accuraat gelezen, mijnheer Gatz, maar wat wij voorstellen is dat het aantal voorstellen in de kinderopvang wordt uitgebreid. Ik denk dat dat een bekommernis is die we delen. Wij streven daarbij niet blind ideologisch het middel na. Kind en Gezin kan extra plaatsen creëren, de private sector kan extra plaatsen creëren. Wat wij belangrijk vinden, is dat iedereen recht heeft op betaalbare en kwaliteitsvolle kinderopvang. En betaalbaar betekent: inkomensgebonden. Wie veel verdient, kan een beetje meer betalen, wie minder verdient, kan een beetje minder betalen.

Bovendien is het een goede zaak dat wij de private sector niet verplichten. Wij moedigen hem wel aan om in het inkomensgebonden systeem te stappen. *(Opmerkingen van de heer Sven Gatz)*

Iedereen tevreden, dus: extra plaatsen, betaalbare plaatsen én kwaliteitsvolle plaatsen. Dat is een heel goede, evenwichtige en niet-ideologische keuze. Vraag het maar aan al die duizenden gezinnen die nog altijd op de wachtlijst staan.

De heer Sven Gatz: We zullen het inderdaad aan die mensen vragen, over zes maanden, of over een of twee jaar. We zullen dan zien of u of ik gelijk heb. Ik zal niet te beroerd zijn om mijn ongelijk toe te geven als u erin slaagt om de wachtlijsten in deze en andere sectoren op te lossen. Ik heb echter de grootste twijfels bij de methode die u hanteert. U zegt dat u de sector aanmoedigt, maar het gaat wel net iets verder dan dat.

Mevrouw Caroline Gennez: Ik ben heel blij dat u dat met een open geest zult beoordelen. Het recht op kinderopvang is voor ons essentieel, net voor die middenklasse van werkende mensen. Vooral zij zijn op zoek naar betaalbare kinderopvang. Ik vind het echter vreemd dat de Open Vld van de ene dag op de andere van mening verandert. Dit systeem hebben wij in de vorige regering immers samen geïnstalleerd. We gaan dat nu gewoon verder uitbouwen. Dit is dus een gebrek aan consequentie van uwentwege.

De heer Sven Gatz: We hebben u de laatste jaren natuurlijk een beetje gemist in dit parlement, en de debatten in de commissie Welzijn zijn u, wellicht omdat u een zeer drukke agenda had, ontgaan. Wij wijken helemaal niet af van onze lijn, mevrouw Gennez. Wij willen gewoon het aanbod vergroten, op een heel pragmatische manier. Voor ons telt de oplossing, niet de methode. *(Opmerkingen van minister-president Kris Peeters)*

Goed. We zullen zien wat we zullen zien.

Mevrouw Caroline Gennez: Mijnheer Gatz, heeft de vorige regering, waar de Open Vld deel van uitmaakte, dit systeem van inkomensgebonden, privaat te creëren opvangplaatsen mee geïnstalleerd, ja of neen?

De heer Sven Gatz: Het is onvoldoende.

Mevrouw Caroline Gennez: Daarom gaan we ook verder op de ingeslagen weg. We zijn het dan finaal toch eens.

De heer Sven Gatz: We zullen zien. U maakt mij nieuwsgierig. Dat is altijd goed. *(Gelach)*

Ik wil nog een ander element aanbrengen waar ik grote problemen mee heb. Het is nog in een onduidelijk waas gehuld, maar misschien wordt het allemaal wat scherper afgelijnd als we antwoorden krijgen op de vragen die ik zo meteen wil stellen. Wat is dat toch met de oprichting van dat Vlaamse energiebedrijf? Welke taken zal dat bedrijf uitoefenen? Wordt er geparticipeerd in andere maatschappijen die ook met energie bezig zijn? Gaat men zelf energie

leveren? Gaat men zelf energie produceren? Hoe zal het aandeelhouderschap eruit zien? Zijn de weinige exacte bedragen die wij onder voorbehoud horen die u in het energiebedrijf wilt investeren voldoende om dat bedrijf op te starten? Is dat wel realistisch, wetende dat men op een markt komt waar de concurrenten grote spelers zijn die over vele miljarden euro's beschikken?

Is dit met andere woorden niet eerder een luchtkasteel, een onhandige poging tot nationalisering? We zullen het zien. We hebben gezien waar de goed bedoelde poging tot verankering van Telenet toe heeft geleid. Dat is nu een gezond privaat bedrijf, zoals het hoort. Moet dat dan vanuit de politiek mee opgestart worden? Ik heb daar de grootste twijfels bij.

We zullen luisteren naar de verduidelijkingen, want – en dat is nu eenmaal het nadeel van in de oppositie te zitten – wij hebben momenteel meer vragen dan antwoorden.

Is er dan niets positiefs aan dit regeerakkoord? Er zitten positieve aanzetten en uitgangspunten in dit regeerakkoord. Welkom terug, trouwens, mijnheer De Wever. Ik verwijs naar het feit dat de regering de economische crisis wil bestrijden, en dat ze inzake ruimtelijke ordening een aantal vergunningsprocedures wil versnellen, om het diegenen die in Vlaanderen nog willen ondernemen, gemakkelijker te maken.

Er zijn accenten gelegd die met de vergroening van de economie te maken hebben. Men legt ook een aantal klemtonen inzake duurzaamheid. Armoedebestrijding wordt niet uit het oog verloren. En iets heel anders: de halvering van de kabinetten kan ook op onze goedkeuring rekenen. Maar dat alles is niet voldoende. Er zijn zaken die zwaar, te zwaar op de maag liggen. Ik noem er vijf.

Ten eerste: de lastenverhoging. Het is nu wel duidelijk voor iedereen die het nog niet wist: als liberalen niet in de regering zitten, gaan de fiscale lasten omhoog. (*Applaus bij Open Vld*)

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mijnheer de voorzitter, ik wil de heer Gatz enkele vragen stellen. Met lastenverhogingen bedoelt hij wellicht de jobkorting. In de formateursnota van midden juni lees ik dit: “We maken de bestaande jobkorting selectiever en focussen op deze groep mensen waarbij de werkloosheidsval wordt ingedijkt”. Dat is precies wat nu zal gebeuren. Zo staat het in het regeerakkoord, en dat zal worden uitgevoerd.

Ik blik nu drie weken terug. Ik zie dan drie heren breed glimlachend zeggen dat die formateursnota, op basis waarvan moet worden onderhandeld, een prima nota is. Die drie waren de waarnemend voorzitter van Open Vld, omringd door de heer Dirk Van Mechelen en uzelf. Ofwel ging u toen akkoord en voert u hier een goedkoop oppositiespel op, ofwel was u ervan overtuigd dat dit geen goede maatregel is en was de goesting om in de regering te stappen zo groot dat toen alle principes werden overboord gegooid. (*Applaus bij CD&V en de N-VA*)

Of bent u bezig met een sterke oefening inzake flexibiliteit en bent u in staat om in drie weken tijd helemaal van mening te veranderen?

De heer Sven Gatz: Ik had nooit gedacht dat ik ooit nog eens door een CD&V'er zou worden beschuldigd van flexibiliteit. Maar wie lang genoeg in het parlement zit, maakt alles mee. Ik zal onmiddellijk op uw vragen antwoorden. Sta me evenwel toe om te zeggen dat wij hier voortaan de vragen stellen. (*Rumoer*)

De voorzitter: Mijnheer Gatz, voor de duidelijkheid wil ik toch zeggen dat zowel de leden van de meerderheid als van de oppositie vragen mogen stellen. Dat behoort tot de rechten van de parlementsleden.

De heer Sven Gatz: Dat is goed. Maar we zijn het er toch over eens dat de regering regeert en de oppositie oppositie voert.

Ik zal direct antwoorden, maar eerst dit. Ik wou dat ik het alleen over de jobkorting zou kunnen hebben als ik het over lastenverhogingen wil hebben. Er zijn evenwel andere plannen in

die zin. We lezen bijvoorbeeld iets over een kilometerheffing, en die zal niet worden doorgevoerd met de nodige compensaties die ervoor moeten zorgen dat de Vlamingen er weinig hinder van zullen ondervinden.

De voorzitter: De heer De Wever heeft het woord.

De heer Bart De Wever: Sorry voor mijn afwezigheid daarstraks. Wat de jobkorting betreft, moet ik u toch niet in herinnering brengen wat de heer Guy Vanhengel daarover heeft gezegd? Niemand weet wat die man momenteel precies van plan is. Maar tot voor kort droeg hij verantwoordelijkheid in een gewest waarvan men ons meldt dat het misschien in 2019 een begrotingsevenwicht zou kunnen bereiken. Dat gebeurt op een niveau waar uw partij nog wél verantwoordelijkheid draagt, en er zijn er nog andere. Vindt u niet dat u van erg ver komt als u enige kritiek uitoefent over onze begrotingsopmaak? Ik moet u niet vertellen wat de heer Verhofstadt in zijn visionair boek over Europa over dit soort maatregelen schrijft.

Ik moet u even op de realiteit wijzen: drie vierde van de besparingen die we realiseren, zijn besparingen op de overheidsuitgaven. Ik zou denken dat dit uw partij als muziek in de oren zou klinken. Het is toch wel ironisch dat de slanke overheid wordt gerealiseerd op het moment dat uw partij in de oppositie verzeilt. (*Applaus bij de N-VA*)

De heer Sven Gatz: Over de begroting wil ik het straks nog hebben.

Wat de jobkorting betreft, is het heel duidelijk dat de onderhandelingsnota zoals die ons werd voorgelegd, een basis was voor verdere onderhandelingen. U zult Guy Verhofstadt nooit horen zeggen hebben dat het een goede of prima nota was. Het was een vertrekbasis voor verdere onderhandelingen maar daarnaast was het natuurlijk veel meer dan dat. Het was ook een manier om ons aan de kant te schuiven. Het zou u sieren indien u dat rechtuit had gezegd, mijnheer de minister-president. Uiteindelijk hebt u daarvoor uw coalitiepartners gebruikt. U mag elke coalitie maken die u wilt. Het was echter vanaf het begin de bedoeling om ons er niet bij te hebben. En zo is geschied.

De heer Koen Van den Heuvel: Mijnheer Gatz, gedurende twee dagen hebben heel wat zwaargewichten binnen uw partij gezegd dat de jobkorting moest worden afgeslankt. De belofte van Open Vld om die jobkorting te verdubbelen was immers een te mercantiele houding geweest van Open Vld. Herman De Croo, Guy Vanhengel en nog andere zwaargewichten binnen uw partij hebben dat bevestigd nadat Open Vld de formateursnota als een goede vertrekbasis had gecatalogiseerd.

De heer Bart De Wever: Mijnheer Gatz, de manier waarop u zagezegd buiten de coalitie bent gevallen, toont aan dat u aan een soort selectief geheugenverlies lijdt. Ik zou in uw plaats hetzelfde doen. Het is inderdaad een moment om snel te vergeten. De dagen voordien was er één partij die heel duidelijk heeft gemaakt met wie ze zeker niet wenste te besturen. Andere partijen, sp.a en N-VA, hebben dat nooit gedaan. Wij hebben nooit op de Bühne, laat staan elke dag in Terzake, het hoge woord gevoerd. En toch hebben wij de verkiezingen gewonnen, u hebt ze verloren. Wij vertelden niet elke avond hoe Vlaanderen moest worden bestuurd en hoe slecht sommige partijen wel waren. Ik heb geen interviews gegeven om te zeggen dat Open Vld slecht is voor de Vlaamse economie. Ik heb dat niet gedaan. U zou eindelijk aan zelfonderzoek moeten doen. Dat zou u sieren.

De heer Sven Gatz: Dat zullen we doen, maar niet in het aanschijn van dit volledige parlement. In elk geval zal de werkende Vlaming de lastenverhoging voelen. Dat is vreemd want deze regering wil haar eigen bevoegdheden maximaal uitspelen. Dat gaat blijkbaar wel wanneer het over een gezinstoelage of kinderbijslag gaat, of over een hospitalisatieverzekering maar niet voor een jobkorting. Deze overweging van de regering is niet echt coherent. U moet zelf maar gaan uitleggen dat twee miljoen werkende Vlamingen geen jobkorting meer zullen krijgen. Dat betekent zo'n 500 euro per modaal gezin. Een half miljoen mensen krijgt nog de helft van wat ze vorig jaar kregen. De lasten op arbeid, en dat mogen we zonder blikken of

blozen zeggen, nemen dus toe. U denkt dat u Open Vld daarmee de rekening presenteert, maar in werkelijkheid zal de werkende Vlaming de factuur betalen.

Wat de ambities, de keuzes en de centen betreft, hebben we een aantal vragen en bedenkingen bij de tekst van het regeerakkoord, los van de doorleefde toon waarmee u, mijnheer de minister-president, ons het regeerakkoord hebt proberen aanpraten. Open Vld meent dat er een aantal valse keuzes staan in het regeerakkoord. U zegt dat u zult investeren in waterzuivering, in innovatieve economie, in scholen, in wegen, in luchthavens. U zult de financiële instrumenten van de PMV en het XL-Fonds verder doortrekken. Ik heb daar geen enkel probleem mee maar dat is allemaal uitvoering van beslist beleid. Dat is geen nieuw beleid. U bakt een taart en probeert die twee keer te verkopen. Wanneer het dan over echte keuzes gaat zoals de Oosterweelverbinding en de Lange Wapper, dan moeten we het met cryptische zinnnetjes stellen en hult u zich in stilzwijgen.

Andere keuzes die wel worden gemaakt, is de overgang van een activeringsregering naar een regering die alles verschuift naar het gezinsbeleid. Ik weet niet of in een tijd van economische crisis iedereen daarop zit te wachten.

Ik heb eergisteren een heel droge presentatie gehoord. Ik vroeg me af of deze regering de indruk wilde wekken dat er een soort van zakenkabinet wordt geïnstalleerd om de zaken krachtig aan te pakken. Het minste wat we dan echter mogen verwachten, is een meerjarenbegroting. Wanneer zullen we een meerjarenbegroting kunnen zien, mijnheer de minister-president? Als er een regeerakkoord is, moeten er ook cijfers zijn. Wie zal dat allemaal betalen?

We vragen ons bijvoorbeeld af of u alleen zult bezuinigen via efficiëntieverhogende maatregelen. We hebben ook een aantal cijfers in de kranten gelezen. We zien daar wat we zien. U mag die cijfers straks tegenspreken. Deze regering zal tijdens deze legislatuur voor een nieuw sociaal beleid, waar ik daarnet al allusie op heb gemaakt, 407 miljoen investeren. Voor Welzijn zal er nog eens 585 miljoen bijkomen. Ik weet niet of die cijfers kloppen. Ik moet het daar echter mee doen. Samen gaat het om bijna 1 miljard euro. Dan zien we dat we voor bijkomende investeringen in innovatie, in economie maar over 220 miljoen euro spreken. Dat baart ons grote zorgen: de wanverhouding tussen uw investeringen in een economisch kader en uw investeringen in bijvoorbeeld de hospitalisatieverzekering en het welzijnsbeleid. Ook daarin moet worden geïnvesteerd, maar de wanverhouding baart ons grote zorgen.

De voorzitter: De heer De Wever heeft het woord.

De heer Bart De Wever: Mijnheer Gatz, u zult ook wel weten dat er buiten meerjareninvesteringen ook nog investeringen worden gedaan buiten de consolidatie, dat er machtigingen zijn. Als u allemaal optelt wat we zullen investeren in de harde sectoren, in de economie, en dat vergelijkt met de heel bescheiden middelen die we, dankzij een strikte budgettaire orthodoxie, voor het Vlaams sociaal beleid, vrijmaken, dan is er helemaal geen wanverhouding. Misschien zouden sommigen vanuit een bepaald oogpunt zeggen dat er een wanverhouding is bij de harde sector.

De heer Sven Gatz: Dat moeten we zien. Die cijfers zou ik graag hebben. Maar we hebben ze niet.

Een derde punt is de begroting. De economische toestand is penibel. Hebben we de bodem bereikt? We hopen van wel maar we vrezen van niet. Dat vinden we trouwens met zijn allen. Dat is geen kwestie van meerderheid en oppositie. Er moet dus bespaard worden, maar tegelijkertijd worden een aantal beloftes gedaan. Hoe zult u die inlossen? Moet er geld geleend worden? Indien ja, stijgt de schuld en gaat de kredietwaardigheid van de Vlaamse overheid naar omlaag en stijgen onze intrestlasten. Als we niet opletten zitten we – en ik kijk de minister van Begroting recht in de ogen – op een hellend vlak. En dat moeten we vermijden. U gaat voor een begrotingsevenwicht in 2011. Waarom niet vroeger? Op die vragen hebben we tot dusver nog geen antwoord gekregen.

Waar ik me ook zorgen over maak, is dat deze regering, tenzij er zaken zijn die ik niet weet, geen spaarpot aanlegt, geen toekomstfondsen, geen buffers om onverwachte tegenslagen op te vangen. Met een deel van onze buffers hebben we een antwoord kunnen geven op de bankcrisis. Binnenkort komen er misschien een aantal zaken op ons af.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Ik wil u toch even onderbreken. Ik zal straks herhalen dat een regering een begroting en een meerjarenbegroting opmaakt. Bij mijn weten is het nog nooit gebeurd dat tijdens coalitievormingen begrotingen worden opgemaakt. Ik hoop dat u deze kennis meeneemt. Deze regering zal zo snel mogelijk een begrotingscontrole houden en een begroting opmaken, met alle cijfers.

We moeten bovendien een serieuze inspanning leveren tijdens de eerste twee jaren. En ik hoor u nu pleiten om zelfs buffers aan te leggen. Ik weet niet of u met enige kennis van zaken de toestand van de Vlaamse begroting hebt bekeken. U zegt hier dat de jobkorting niet mag worden afgeschaft, dat er voor twee miljard moet worden bespaard en dat er ook nog buffers moeten worden aangelegd. Ik weet niet met wat voor cijfermateriaal u dit allemaal naar voor brengt. (*Applaus bij de meerderheid*)

De heer Sven Gatz: Ik kan u meteen zeggen dat ik niet weet met welk cijfermateriaal u al de antwoorden op deze vragen zult geven.

Minister-president Kris Peeters: Daar zult u een antwoord op krijgen op het juiste moment. En, tussen haakjes, de kilometerheffing werd beslist door de vorige regering. Als u nu zegt dat de belastingen verhogen, dan gebeurt dat in uitvoering van de – terecht – beslissing van de vorige regering om die kilometerheffing in te voeren. (*Applaus bij de meerderheid*)

De heer Sven Gatz: We zullen zien of die kilometerheffing wel die is die tijdens de vorige legislatuur was afgesproken.

Minister-president Kris Peeters: Ik heb één groot voordeel: ik was er vorige keer ook bij.

De heer Sven Gatz: Wij ook! En ons geheugen is lang genoeg.

Ik heb nog een punt in verband met de staatshervorming. Wat wil deze regering doen? Wat we goed vinden, is dat er op het eerste zicht wordt gekozen voor een zakelijke aanpak in overleg, in dialoog en vervolgens via onderhandelingen. We zijn dan ook benieuwd over hoe de gesprekken op gang getrokken kunnen worden en hoe ze kunnen vlotten in het Overlegcomité. We zijn ook niet naïef. Onze hoop is niet absoluut en blind. Tegelijkertijd is het wel goed dat er een zakelijke aanpak is.

Maar anderen in deze meerderheid hoor ik denken en soms zelfs zeggen: “Laten we de federale regering uitroken, op de knieën krijgen, en dan zullen we eens praten.” Kiest deze ploeg voor verrotting of voor stabiliteit? Ik heb daarop nog altijd geen duidelijk antwoord gekregen. Misschien wel in de tekst van het regeerakkoord, maar niet in de sfeer rond dat regeerakkoord. Mijnheer De Wever, ik denk dat stabiliteit in tijden van crisis absoluut aan te bevelen is: stabiliteit en samenwerking tussen de verschillende beleidsniveaus in dit federale land.

De heer Bart De Wever: Kunt u dit devies alstublieft toepassen op de deelname van Open Vld in de federale regering?

Die getuigt van alles behalve stabiliteit. (*Applaus bij de N-VA*)

De heer Sven Gatz: Vindt u dat? Maar u vindt het ook wel goed, nietwaar, dat die regering instabiel is?

De heer Bart De Wever: Dat u het slecht doet in de federale regering, kan ik inderdaad vanuit electoraal oogpunt niet betreuren. Maar vanuit bestuurlijk oogpunt is dat tamelijk catastrofaal. Misschien zou u daar orde op zaken kunnen stellen, ook binnen uw eigen ploeg, vooraleer u deze regering komt bekritisieren. Dat zou uw geloofwaardigheid ten goede komen.

De heer Sven Gatz: Anderen zullen oordelen over onze geloofwaardigheid.

Vijfde punt: deze regering is met dit regeerakkoord te veel in zichzelf gekeerd. Ik heb al bijna heimwee naar Vlaanderen in Actie. Dat was een van uw paradepaardjes. Daar was er een breed draagvlak, ook in het maatschappelijke middenveld. Daar was het essentieel om de blik naar de toekomst te richten en te zien hoe wij de positie van Vlaanderen op internationaal vlak konden verstevigen. Het was een interne oefening, maar tegelijk ook een onderzoek hoe wij onszelf konden meten met vergelijkbare landen en regio's, en onze positie, die langzaam aan het wegglijden is, te verbeteren. Waar het venster van de vorige regering nog wagenwijd openstond, heb ik nu het gevoel dat het nu minstens op een kier wordt gezet. Ik geef twee voorbeelden.

U gaat zeer fel inzetten op talent in onderwijs, maar van heel het debat over meertaligheid en hoe we de Vlaming meertalig gaan maken, lezen we weinig. Het is schoorvoetend: proeftuinen en altijd maar 'op het gemakske'. Wij hebben geen tijd om op het gemakje met de uitdaging van de meertaligheid om te gaan. Noch in het hoger onderwijs noch in het lager of secundair onderwijs.

Tweede voorbeeld: Brussel is – en u zult het mij niet kwalijk nemen dat ik hierover als Brusselaar mijn licht laat schijnen – een hoofdstuk met een aantal tegenstrijdigheden. Enerzijds zegt u Brussel te bekijken vanuit de meerwaarde die Brussel heeft als Europees en internationaal gewest, als Europese en internationale stad, maar tegelijkertijd lees ik ook in de aanhef van uw hoofdstuk over Brussel dat u zich richt tot al wie een geëngageerde keuze maakt in Brussel. Het Vlaamse beleid zal voortaan dus ten goede komen aan al wie een geëngageerde keuze maakt. Stel mij gerust en zeg mij dat dit geen verkapte formulering is om in Brussel de subnationaliteit in te voeren. Dan trek ik mijn woorden onmiddellijk terug.

Ik zie anderzijds – en de heer Caluwé heeft het net nog gezegd – dat u het onderwijs voor Brusselse Vlamingen wilt verbeteren. Soms is het goed om in de woordkeuze accuraat te zijn. 70 tot 80 percent van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel wordt bevolkt door Brusselaars: dat zijn niet allemaal Brusselse Vlamingen. Ik weet het want mijn kinderen zitten ook in die scholen. Ik heb het gevoel dat u zich in de tekst enkel toespitst op de Brusselse Vlamingen. Uiteraard is dit de prioritaire doelgroep van de Vlaamse Regering in Brussel. Maar het is een beetje warm en koud blazen tegelijk. We zullen het daar in de commissie nog wel over hebben.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Mijnheer Gatz, u moet zich geen enkele zorg maken over de openheid van de Vlaamse scholen in Brussel. U weet dat anderstalige kinderen daar zeer sterk aanwezig zijn. Ze zijn en blijven daar van harte welkom. Meer zelfs, en ik zeg dat hier in alle openheid: zij versterken zelfs onze gemeenschap in Brussel. Maar tegelijkertijd, en dat zeggen we al jaren, moeten wij blijven kijken naar onze Nederlandstalige kinderen in die scholen. Voor alle duidelijkheid: de voldoende aanwezigheid van Nederlandstalige kinderen in de Brusselse scholen komt ook die anderstalige kinderen ten goede. Daarom is die specifieke paragraaf over het GOK-decreet opgenomen in het regeerakkoord.

Maar wees gerust, onze Vlaams-Brusselse scholen zullen de diversiteit van onze stad innig blijven omarmen. Laat daar geen enkele twijfel over bestaan.

De heer Sven Gatz: Wordt vervolgd. Ik zou met betrekking tot dit laatste puntje nog andere voorbeelden kunnen geven maar ik zal besluiten, mijnheer de voorzitter.

Deze Vlaamse Regering doet pogingen, schuchtere pogingen, om een antwoord op de economische crisis te bieden. Dat wel. Maar ze verhoogt – met de glimlach, stel ik vandaag nog eens vast – de fiscale lasten, ze maakt onvoldoende keuzes, ze neemt op begrotingsvlak grote risico's, ze heeft een onduidelijke en zelfs misschien verdoken visie op de staatshervorming en ze laat een aantal kansen liggen om Vlaanderen internationaal verder te positioneren en

Vlaanderen een internationale spiegel voor te houden. Om al die redenen, beste collega's, heren en dames van de regering, kan Open Vld dit regeerakkoord onmogelijk steunen. (*Applaus bij Open Vld*)

De voorzitter: De heer Vanvelthoven heeft het woord.

De heer Peter Vanvelthoven: Mijnheer de voorzitter, dames en heren ministers, collega's, u weet dat ik van de overkant kom. Met overkant bedoel ik niet dat ik van Limburg kom, maar met overkant bedoel ik twee dingen: ik kom uit het federale parlement en ik kom uit de oppositie.

Ik heb de minister-president eergisteren goed beluisterd. Ik was verbaasd toen hij op een bepaald ogenblik de vergadering aansprak met 'beste vrienden'. Ik was nog meer verbaasd omdat hij niet naar mij keek. Hij keek zelfs recht vooruit naar de oppositie. Knap: 'beste vrienden' zeggen tegen de oppositie. Ik heb met de premier aan de overkant niet meegemaakt dat hij mij op welk ogenblik dan ook als beste vriend heeft benoemd.

Maar nadat ik hier een aantal sprekers heb gehoord, voel ik de neiging om hetzelfde te doen. Als ik de heer Dewinter en de heer Gatz hoor zeggen dat dit een regeerakkoord is met een rode strik rond, dat sp.a bijna alles heeft binnengehaald, heb ik echt de neiging om 'beste vrienden' te zeggen. (*Applaus bij sp.a*)

Collega's, ik denk dat het past om even een dankwoord te richten tot de oude ploeg. Ik zie recht voor mij de liberale vrienden zitten en de oud-ministers die de fractieleider omringen. Ik zie mevrouw Heeren uit Limburg niet zitten, maar ik zie uiteraard Frank Vandenbroucke zitten. Ik denk ook aan de twee andere sp.a-ministers. Ik denk dat zij de afgelopen vijf jaar, met de kwaliteiten die ze hadden, maar ook met de gebreken die ze hadden, toch gepoogd hebben om die vijf jaar het beste van zichzelf te geven. Ik denk dat dat toch een dankjewel verdient. (*Applaus bij CD&V, sp.a en de N-VA*)

Maar ik wil daar, opnieuw uit eigen ervaring, aan toevoegen, en dan kijk ik naar de liberale ministers: dat zal niet gemakkelijk zijn. Ik heb de heer Gatz een paar keer dingen horen zeggen waarbij hij zich een beetje afzet tegen wat door de vorige regering allemaal is beslist. Ik heb ook voortdurend meegemaakt dat men voor de voeten krijgt geworpen wat men in het verleden mee gestalte heeft gegeven. Het zal een moeilijke evenwichtsoefening worden. Maar ik kijk uit naar de debatten die we hier in het Vlaams Parlement daarover gaan hebben.

Ik wil overgaan tot de orde van de dag, het Vlaams regeerakkoord. Ik moet niet meer onder stoelen of banken steken dat ik een bijzonder tevreden fractieleider van sp.a ben. Onze sp.a-onderhandelaars hebben goed onderhandeld. Bijna al datgene waarmee we naar de kiezer zijn gegaan, hebben we ook in het regeerakkoord gekregen. Ik kan eraan toevoegen – en dat hoort men bij Open Vld misschien niet graag – dat wij er niet toe overgegaan zijn om op een bepaald ogenblik breekpunten die voor ons essentieel waren, gemakkelijkschalve opzij te zetten.

U zult zich ongetwijfeld herinneren dat, toen de formateursnota van Kris Peeters kwam, sp.a wellicht de partij was die het minst enthousiast was van alle partijen. We waren terecht het minst enthousiast want heel wat zaken die wij belangrijk vonden, vonden we in de initiële formateursnota niet terug: geen dakisolatieprogramma, geen maximumrusthuisfactuur, niks over de schandalige toplonen, nauwelijks iets over de noodzakelijke financiering van onze kmo's, geen verhoging van de schooltoelage, de Noordzeering werd niet vermeld en de huiskorting evenmin. Toch zijn we in die onderhandelingen gestapt met de ambitie, niet om erbij te zijn, maar om te proberen onze punten in het regeerakkoord te krijgen.

Ik ben dus absoluut blij met het resultaat van de onderhandelingen. De huiskorting waardoor jonge gezinnen een pak goedkoper een eerste woning zullen kunnen aankopen, komt er. Er is afgesproken dat de kosten van de rusthuizen zullen worden begrensd zodat we op termijn tot een situatie komen dat de kosten van het rusthuis niet hoger mogen zijn dan het inkomen van

de mensen die daar verzorgd worden. Er komt een beperking van de toplonen in de Vlaamse agentschappen en bedrijven waarin de Vlaamse overheid vertegenwoordigd is. De schooltoelage wordt verhoogd. Het dakisolatieplan, dat ambitieus is, komt er ook.

Daarnaast is er een heel nieuw hoofdstuk in het regeerakkoord: het vernieuwd sociaal beleid. Daar zijn we bijzonder trots op. Er komt een basisdecreet in verband met de sociale bescherming van de Vlamingen. Ongelooflijk belangrijk voor ons is dat de zorgverzekering daarin zal zitten, alsook de maximumfactuur in de thuiszorg, de hospitalisatieverzekering, de financiële ondersteuning van onze kinderen en het nieuwe systeem van begrenzing van de kosten van de rusthuizen.

Verder komen er meer kinderopvangplaatsen, waarover daarnet al is gediscussieerd. Het is voor ons belangrijk dat die ook betaalbaar zijn, want iedereen, ook alleenstaande moeders die het moeilijk hebben, moeten hun kinderen naar een goede kinderopvang kunnen brengen om ze de gelegenheid te geven om die job te kunnen aanvaarden die ze graag zouden hebben.

Ik ben tevreden en onze fractie is tevreden met dit regeerakkoord. Mijnheer de minister-president, er is een zaak waarbij we een kleine amendering overwogen. We hadden liever gehad dat de titel van het regeerakkoord 'Het Vlaamse durfplan' zou geweest zijn, maar dat was er een beetje over. Maar toch zijn we tevreden met dit regeerakkoord. U mag het me niet kwalijk nemen, mijnheer de minister-president, dat ik tot nader order de lof voor de nieuwe regeringsploeg onder uw leiding nog even in de binnenzak houd. Een goed regeerakkoord moet natuurlijk nog goed uitgevoerd worden. Dat is wat er de komende tijd zal moeten gebeuren.

Opnieuw moet ik verwijzen naar mijn federale ervaring. Daar heeft men bijna twee jaar geleden een regeerakkoord gesloten en we weten dat die federale regering er tot op vandaag niet in is geslaagd om ook maar één letter of één komma ervan uit te voeren. Het volstaat te verwijzen naar heel het asielprobleem. Het volstaat te verwijzen naar alles wat met begroting te maken heeft. Een begrotingscontrole komt er zelfs niet. Ik weet dus uit ervaring dat een regeerakkoord niet noodzakelijk betekent dat dat ook zal worden uitgevoerd. Mijnheer de minister-president, in ieder geval wil sp.a in Vlaanderen een regering van stilstaande zaken nooit accepteren. We hebben er vertrouwen in dat uw regering geen regering van stilstaande zaken zal zijn. Daarvoor is het belangrijk, mijnheer de minister-president, dat u geen tijd verliest, dat u uit de startblokken schiet vanaf vandaag. Het is al door een aantal sprekers gezegd: de economische crisis wacht op een sterke Vlaamse Regering, wacht vooral op een eendrachtige regering, die de zaken ook echt gaat aanpakken. Dat is wat sp.a van deze regering verwacht.

Daarbij is het natuurlijk essentieel dat de schaarse middelen die er vandaag zijn – we komen uit een periode waarin er iets meer middelen waren – zo efficiënt mogelijk worden ingezet. Voor ons zijn daarbij twee zaken heel belangrijk. De voortgang van de investeringen in Vlaanderen mag niet worden afgeremd. Meer zelfs, waar mogelijk moeten investeringen zelfs worden versneld, precies om onze economie bijkomende impulsen te geven. U moet daar dus onmiddellijk mee beginnen. Dat betekent dat er al heel snel, zoals u daarnet al zei, een begrotingscontrole zal moeten komen. Dit jaar al moet ervoor worden gezorgd dat de uitgaven van alle kredieten met de grootste zorg worden gemonitord. We mogen niet wachten tot 2010. Ik heb begrepen dat de Vlaamse Regering al heeft beslist de kredieten van de ministeries en de agentschappen te blokkeren. De regering is wat dat betreft heel goed begonnen. Voor elke uitgave moet nu de toestemming van deze regering worden gevraagd. Ik denk dat dit de start is waar iedereen op wacht. Dat is belangrijk voor die moeilijke weg van besparingen enerzijds, maar tegelijk blijven investeren en ervoor zorgen dat in de toekomst een sociaal beleid in Vlaanderen kan worden ontwikkeld anderzijds. Dat is de hoeksteen.

Er is nog een essentieel punt. We weten dat er zware besparingen zitten aan te komen, maar voor ons is het duidelijk dat die geen impact mogen hebben op de huidige tewerkstelling. U staat wat dat betreft voor een moeilijke opdracht bij het opmaken van de begroting 2010. Het

zal de uitdaging zijn om fijn maatwerk te leveren. Mijnheer de minister-president, nogmaals, we zullen niet accepteren dat besparingen ten koste zouden gaan van de banen van de mensen. Ik heb het niet voor niets over die banen. In onze ogen is dat uw belangrijkste prioriteit. De onheilsberichten blijven immers toch binnenstromen. Men voorspelt wel dat de economische groei zich vanaf volgend jaar licht zou herstellen, maar tegelijk zegt men dat dit niet veel zoden aan de dijk zal brengen wat de werkgelegenheid betreft. Vandaag, dit jaar en volgend jaar zouden er in Vlaanderen 44.500 banen verdwijnen. Dat zijn 44.500 gezinnen die zonder inkomen zullen vallen. Deze Vlaamse Regering moet die tendens keren. Daarom moet ze morgen al met de sociale partners beginnen aan de voorbereiding van dat zo belangrijke werkgelegenheidsplan. Dat plan moet er na de zomer zijn, zodat we met de uitvoering kunnen beginnen.

U zult me niet kwalijk nemen dat ik me even persoonlijk tot de nieuwe minister van Werk richt. Mijnheer de minister, u hebt ervaring met het sociaal overleg. Dat is een heel goede zaak. In uw ervaringen met het sociaal overleg hebt u echter natuurlijk altijd op één bank gezeten, namelijk de werkgeversbank, buiten de periode waarin u voorzitter was. Als vertegenwoordiger van Voka hebt u over het algemeen de werkgeversbelangen moeten behartigen. We hebben de voorbije weken gelezen dat de organisatie die u vertegenwoordigde, nogal kritisch was ten opzichte van de formatie die gaande was en ondertussen is beëindigd. Wat ons toen wat deed huiveren, is dat er vooral vraagtekens werden gezet bij alles wat te maken heeft met de sociale bescherming van de mensen.

Er zijn vraagtekens geplaatst bij de hospitalisatieverzekering in Vlaanderen en bij de aanmoedigingspremies om arbeid en gezin beter te combineren. Minister Muyters zal het me niet kwalijk nemen dat de sp.a-fractie met nieuwsgierigheid uitkijkt naar de manier waarop hij dat wil aanpakken. We moeten duidelijk zijn. Hij was niet bij de regeringsonderhandelingen aanwezig. Dit betekent dat hij een regeerakkoord dat hij niet mee heeft onderhandeld loyaal moet uitvoeren. Ik ga ervan uit dat dit zal gebeuren. We zullen met grote nieuwsgierigheid en van zeer nabij opvolgen hoe hij dit voor Vlaanderen zeer belangrijke dossiers zal aanpakken. Aangezien het om de jobs van de mensen gaat, betreft het hier immers ongelooflijk belangrijke dossiers.

De voorzitter: De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer Vanvelthoven, u hebt net een schot voor de boeg van de gewezen gedelegeerd bestuurder van Voka gegeven. Hij behoort niet tot mijn partij. Ik weet ook niet tot welke partij hij wel behoort. Misschien zullen we dat ooit nog eens te weten komen. In plaats van de ministers van andere partijen een schot voor de boeg te geven, zou u misschien de ministers van uw eigen partij een schot voor de boeg kunnen geven. Ik heb het hier dan over minister Smet. Hoe zeker zijn we dat hij dit regeerakkoord zal uitvoeren en zal doen wat er in het regeerakkoord over Brussel en over de Vlaamse Rand staat geschreven? In welke mate zal hij zijn uitspraken en standpunten uit het verleden getrouw blijven? Dit houdt risico's in voor de Vlamingen in Brussel. Zijn vroegere uitspraken staan diametraal tegenover wat in het kader van het regeerakkoord is onderhandeld. U zou misschien de hand in eigen boezem kunnen steken voor u mensen van andere partijen aanpakt. *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

De heer Peter Vanvelthoven: Ik heb niet het gevoel dat ik de minister van Werk heb aangepakt. Ik heb hem enkel wat goede raad gegeven.

Minister-president Kris Peeters: Ik kan de heer Dewinter onmiddellijk geruststellen. Alle ministers zullen zich aan het regeerakkoord houden. Zowel de meerderheid als de oppositie in het Vlaams Parlement zullen hierop toezien. Daar ga ik toch van uit. De minister-president en alle leden van de Vlaamse Regering zullen dit regeerakkoord tot op de letter en de komma uitvoeren. We hebben daarvoor vijf jaar tijd.

De heer Filip Dewinter: Na vijf jaar minister Anciaux durf ik daaraan te twijfelen.

De heer Filip Watteuw: Ik zou hier nog iets aan willen toevoegen. De minister-president wil erover waken dat alle ministers het regeerakkoord respecteren. Met betrekking tot sommige punten is dit regeerakkoord natuurlijk zeer vaag. Het geeft de ministers veel vrijheid. Dit betekent dat de houding en de eigen standpunten van de ministers belangrijk zijn. We kennen de standpunten van bepaalde ministers omdat ze uit een bepaalde partij komen. Voor andere ministers ligt dat een stuk moeilijker.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Ik denk dat alle aanwezigen voldoende ervaring hebben met politiek, democratie, bestuur, meerderheden en minderheden om te weten dat het lidmaatschap van een bestuursploeg inhoudt dat iedereen voor het gemeenschappelijke gaat. Eenieder moet doen wat is afgesproken. Niemand in de politiek is in staat zijn eigen diepste zielenroerselen uit te voeren.

De uitspraken van de minister-president hebben me natuurlijk zeer verheugd. Wij zouden ook een lijstje kunnen maken van wat welke minister ooit heeft verklaard. Ik ga er evenwel van uit dat het Vlaams regeerakkoord smetteloos zal worden uitgevoerd.

De heer Peter Vanvelthoven: Ik dacht dat de vraag van de heer Dewinter tot mij was gericht. Ze is ondertussen al door een aantal mensen beantwoord. Ik sluit me hier graag bij aan. Het spreekt voor zich dat minister Smet het regeerakkoord, ook met betrekking tot het beleid in Brussel, zeer loyaal zal uitvoeren.

Ik wil nog een belangrijk thema behandelen. Aangezien de heer Martens daar straks uitvoerig op zal ingaan, wil ik het hier kort houden. Ik heb het al over de rode strik rond het regeerakkoord gehad. Ik wil het ook nog even hebben over de groene draad door het regeerakkoord. Ik spreek hier niet voor niets over een groene draad doorheen het Vlaams regeerakkoord.

Ik denk dat ik mag zeggen dat het voor deze Vlaamse Regering echt menens is om echt werk te maken van de vergroening van de economie. Ik heb het regeerakkoord ook eens nagelezen en ik heb een aantal streepjes gezet bij woorden in verband daarmee die regelmatig terugkomen. “Groene economie” en “vergroening van de economie” zie ik elf maal verschijnen in het regeerakkoord, “groene energie” zeven maal. In het totaal komt het woord “groen” erg vaak voor. Maar ik merk dat het begint te kriebelen bij Groen!.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Ja, ik wil u uitdagen om dit Vlaamse regeerakkoord, waar u zo apetrots op bent, eens naast het Waalse en het Brusselse regeerakkoord te leggen. Ik kan u zeggen, mijnheer Vanvelthoven, dat Groen! het verschil maakt en dat dit maar een heel bleekgroen akkoordje is. (*Rumoer*)

De heer Peter Vanvelthoven: Mevrouw Vogels, we hebben dat gedaan en de heer Martens zal hierover straks ongetwijfeld doorgaan. Ik denk dat u niet kunt ontkennen dat dit het meest groene regeerakkoord is van welke Vlaamse Regering ooit. (*Opmerkingen van mevrouw Mieke Vogels*)

Ik weet wel dat het akkoord nog moet worden uitgevoerd, ik ben het daarmee eens, maar nog nooit eerder was een Vlaams regeerakkoord zo groen als dit regeerakkoord. Het is een regeerakkoord dat werd gemaakt zonder Groen!, maar nooit tevoren was er een regeerakkoord dat zo groen was, zelfs niet in de periode toen u in de Vlaamse Regering zat!

Mevrouw Mieke Vogels: Papier is inderdaad verduelig.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de voorzitter, ik zal hier deze namiddag verder op ingaan, maar we hebben het Vlaamse regeerakkoord, ook voor wat het milieulijk betreft, naast het Brusselse en het Waalse gelegd. Als je vijf keer meer bladzijden nodig hebt om hetzelfde te

zeggen, dan is dat geen toonbeeld van eco-efficiëntie en van duurzaamheid. (*Rumoer bij Groen!. Applaus van de meerderheid*)

We zullen daar, zoals gezegd, deze namiddag verder op ingaan.

Mevrouw Mieke Vogels: De eco-efficiëntie hangt af van het aantal keren dat men de bladzijden afdrukt, het ene is absoluut niet gerelateerd aan het andere. Met een regeerakkoord waarin dingen meer gespecificeerd zijn, is men misschien zekerder dat ze ook uitgevoerd worden.

Wat ik wou zeggen is dat deze regering alvast niet goed begonnen is. Ik hoorde de minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur pas op de tv, in Terzake, zeggen dat het eerste wat ze zal doen, onderhandelen met Europa is om de normen een beetje naar beneden te krijgen om ze voor Vlaanderen haalbaar te maken. Van ambitie gesproken op milieuvlak! Dat kan tellen als eerste daad van deze nieuwe regering!

De heer Bart Martens: Dan heeft mevrouw Vogels toch iets anders gehoord dan ik heb gehoord. Ik heb minister Schauvliege horen zeggen dat we ernaar zullen streven dat er op Europees niveau rekening zal worden gehouden met de specificiteit van Vlaanderen. Dat gebeurt ook al, kijkt u maar eens naar de Europese lastenverdeling van de klimaatdoelstelling of de doelstelling die we moeten halen voor de groene stroom: men houdt rekening met de specificiteit van landen. (*Opmerkingen van mevrouw Mieke Vogels*)

Dat is wel ambitieus, mevrouw Vogels. Er staat deze keer letterlijk in het regeerakkoord dat als het nodig is om de ambitieuze milieukwaliteitsdoelstellingen te halen die we in het kader van Pact 2020 hebben afgestemd op die van andere Europese topregio's, we bovenop de normen en de maatregelen die we van Europa verplicht moeten uitvoeren, verdergaande maatregelen zullen nemen. Ook dat staat letterlijk in het regeerakkoord. Ik ga ervan uit dat minister Schauvliege daar ook ten volle uitvoering aan zal geven.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Het is heel sympathiek van sp.a dat ze de CD&V-minister van Leefmilieu verdedigt. Ik heb letterlijk genoteerd wat mevrouw Schauvliege zei, en het ging over het "bijsturen van de Europese milieuriichtlijnen op maat van Vlaanderen". Dat is een ander verhaal dan dat dat ik de heer Martens hoor vertellen.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Het regeerakkoord is wat dat betreft duidelijk. Volgend jaar staat ons inderdaad een grote uitdaging te wachten, namelijk het Europese voorzitterschap. We gaan dat aangrijpen om een aantal zaken bij te sturen op maat van Vlaanderen. Dat wil evenwel niet zeggen dat we niet ambitieus zijn, of dat we een aantal zaken gaan terugschroeven. Wat dat betreft is het regeerakkoord zeer duidelijk.

De heer Peter Vanvelthoven: Ik wil de collega's van Groen! geruststellen. Wij hebben gezorgd voor het meest groene regeerakkoord ooit en we gaan ervoor zorgen dat het ook wordt uitgevoerd.

Deze regering, met zeven nieuwe Vlaamse ministers en met dit, wat ons betreft, rood-groene regeerakkoord, zal het vertrouwen van de sp.a krijgen. Maar zoals Lenin al zei: vertrouwen is goed, controle is beter. En dus zal de sp.a-fractie haar controlerende rol vanuit het parlement ten volle opnemen. We zullen dat doen op een constructieve, zij het kritische manier.

Mijnheer de minister-president, ik wens u en de overige ministers heel veel succes. (*Applaus bij de meerderheid*)

■

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Dames en heren, hiermee zijn we aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vanmorgen.

We komen om 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 12.48 uur.*

■